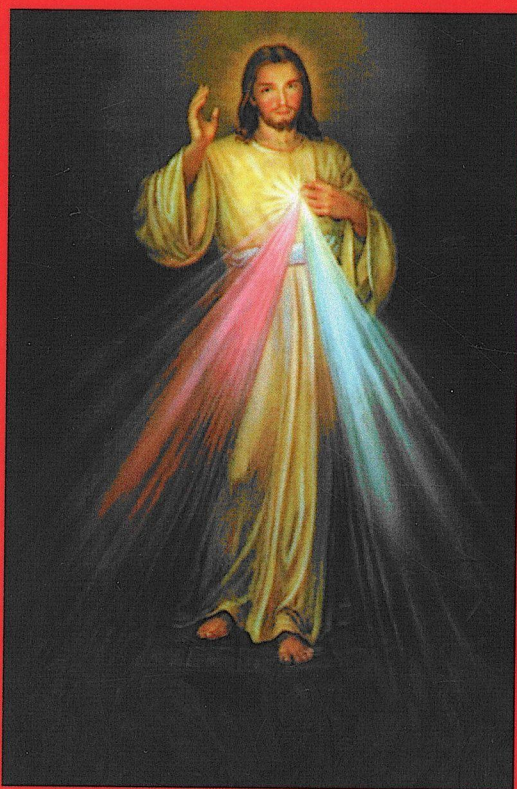

KUTI BÉLA

ÉLETEM ÉS
JÉZUS CSODÁLATOS
LELKE

2,

Kuti Béla

Életem és Jézus csodálatos lelke

KUTI BÉLA

ÉLETEM ÉS
JÉZUS CSODÁLATOS
LELKE

Nyomda: Print 2000 Nyomda Kft.
6000 Kecskemét, Nyomda u. 8. • info@print2000.hu

Kuti Béla
Minden jog fenntartva!

második kiadás

ELŐSZÓ

Kedves Olvasóim!

Az egész könyv azért készült, hogy tisztelegjek és hálát adjak Jézusnak, azért, hogy sokszor megmentette az életemet, és azért, hogy halálos betegségemben is elősegítette, hogy tovább tudjak dolgozni betegen napi 20 órát, télen-nyáron, de legfőképpen, hogy itt a lépcsőkön, Kecskeméten, téli időben több mint ezerszer tett csodát értem.

Jelezni szeretném, hogy nincsenek teológiai ismereteim, sőt iskolám sincs csak 6 elemim, illetve később a 7–8-at is letettem. Én egyszerű kisember vagyok, nagyon szegény családból származom. Ezért a megélt Jézus csodáit úgy írtam le, ahogy átéreztem.

Egyik megyebeli osztályvezetőnek morogtam, miért akarnak engem miniszternek is megbízni, hisz iskolám sincs? Erre ő legyintett, legalább a hetedik – nyolcadikat letehetted volna! A legyintés mindig bántott, erre fel reggel megkértem az egyik iskola igazgatóját, segítsen nekem ebben.

Igaz nagyon-nagyon megizzasztott, de négy hónap alatt letettem a 7–8. osztályt.

Mert én tudom, hogy ilyen körülmények utáni életemben szép rendezvényeket terveztem, szerveztem és rendeztem, és biztos vagyok abban, hogy ezeket is csak Jézus segítségével tudtam megoldani. Így azokat is lerövidítve majd elmondom.

Úgy tudom, hogy 2000 évvel ezelőtt, a megváltó működése kezdetén, olyan nagy, sőt hatalmas csodákat tett és azóta is jeles eseményekkel gazdagította vallásunk megerősödését.

És bár én nem rendelkezem bővebb teológiai ismeretekkel, hisz iskolám sincs, mint fentebb írtam, de nem tudom, hogy a körzetemben az elmúlt időszakban Jézus csinált-e nagyobb csodákat.

Ezért nagyon fontosnak tartom, hogy Jézus három nagy csodasorozatát ne csak itt Kecskeméten, szűk körben ismerjék meg, mert ezt sok országban minden római katolikus, református, evangélikus, izraelita ember és más vallású hívő is megismerhesse. A csodáit, amelyet hatalmas lelkéből alkotott, mert az ő isteni lelkét is megrázta annak a gyerekebernek a szülei és síró kistestvérei megsegítése miatt 7 éves korában önként vállalt, embertelenül nehéz munkája, amiben az első hónapban meghalhatott volna, de Jézust annyira megrendítette, hogy nem engedte meghalni.

Kedves Olvasóim!

Ez a könyv kettő részből áll. Első rész, amiért a könyv készült, hogy hálát adjak Jézusnak azért a sok csodálatos segítségért, amit kaptam egész életemben. Ebben a részben szeretném felhívni az illetékesek figyelmét, segítsenek nekem abban, hogy Jézus többszöri csodáit Kecskeméten kívül is sokfelé megismerjék, érezzék, hogy Jézus nagyobb megbecsülést érdemelne.

Most ismét készülök az őszi előadásokra az iskolákban, a klubokban, a templomok dísztermében és egyéb helyeken.

Már jönnek a meghívások, és én már nagyon a hatása alatt vagyok az emlékeimnek. Ami természetes, hisz ott voltam, átéreztem a velem történeteket, akkor is, ha még nem tudtam gyermekkoromban felfogni, hogy milyen csodáknak vagyok részese.

De amikor kiderültek, az orvosi vizsgálatok után megdöbbenések, visszagondolások után, amelyek az előadások közben előjönnek érthetőek, hogy elérékenyülök. Azon gondolkoztam, hogy az előadást hallgató tanulók, tanárnők, igazgatók, egyéb felnőttek, hogy élik át az elmondott csodákat, és azok a szülők, akiknek gyermekei elmondják a hallottakat, ők mit éreznek, mint mondanak.

Igaz, hogy nem könnyű a vallásosságra, Jézus tiszteletére felhívni a figyelmet, mert ahhoz átérés kellene. Nekem megvan, pedig én is csak a lépcsők felmelegítésekor tudtam meg, hogy ez Jézus nagy lelke teremtette meg és én is azóta tudtam szeretni Jézust.

De érdekes módon, amikor még nem tudtam, hogy Jézus hihetetlen nagy segítségével bírtam három halálos betegségemben dolgozni napi 20 órát, és aludni az ő általa varázsolt alvóhelyemen, akkor is voltak olyan jó érzéseim, hogy fáradtnak, de boldognak éreztem magam.

És még most is! A Szarkási erdőben lévő Waldorf iskolában tartott előadásom után, amelyet hosszú tapssal köszöntek meg a gyerekek, majd csoportosan odajöttek hozzám és mindenki kezét fogva köszönte meg az előadásomat és jelezték kedves szavakkal, hogy érezték és átvették, hogy milyen rendkívüli segítséget adott Jézus annak a kisfiúnak, aki fáradságot nem kímélve, de még az életével sem törődve dolgozik azon,

hogya a nagyon szegény szüleit segítse és édesanyja tudjon kenyeret, élelmiszert venni a kistestvéreinek.
Így nekem is ez az előadás volt az egyik legkedvesebb esetem.

De biztos volt olyan szülő, aki arra gondolt, hogy milyen érzés is lenne, ha az ő gyermeke kapna olyan segítséget, hogy a három gyógyíthatatlan betegségében is tanulhatna és élhetne, vagy akárcsak egy betegsége esetén is.

Visszatérek még a lépcsőkre, mert úgy érzem, hogy felelős vagyok ezzel kapcsolatban, már csak azért is, hisz 7 éves koromban derült ki először, hogy Jézus csodáját élvezhettem és akkor már felfogtam és biztosnak vettem, hogy ezt csak Jézus igen nagy csodájának köszönhetem. Csak sajnós akkor nem tudtam ezt másoknak elmondani. A többi segítsége, az, hogy nem engedett meghalni, csak később derült ki. Utána jöttek a felnőttkori események, majd 20 éves koromtól kezdve olyan munkáim, ügynökség, HM és a sok szép szervezésem, rendezésem, amelyek sikeresek voltak és engem a semmiből jött kisembert olyan boldoggá tett, hogy ez kötötte le teljesen szellemi és fizikai erőmet is. És mert akkor még nem világosodott meg igazán, hogy ezek a szép események is Jézus segítségével történhettek meg. Ezért maradt meg ezek ismertetése az idős koromra. Most már felelősnek érzem magam, azért, hogy ismerje meg ország világ Jézus csodáit. A 7 éves kisfiú életét, aki az ő segítségével tudott 7 éven keresztül napi 20 órát dolgozni a súlyos betegségével és nem engedte meghalni. Pedig sok orvos szerint két- három hét az élete az ilyen beteg embernek, kortól, nemtől függetlenül. De amiért főleg felelősnek érzem magam, hogy Jézus több mint ezerszer készített meleg lépcsőt – annak a kisfiúnak, aki az ő segítségével dolgozik pihenő nélkül,

hogy tudjon aludni legalább három órát. Ez nem csak kecskeméti csoda, ez országos és világcsoda. Ezért nekem és minden embernek, minden római katolikus, református, evangélikus és izraelita hívó embernek kötelessége ezt tudatni az ő területén.

Biztosan élnek még emberek, vagy gyermekeik, akik akkor jártak a kecskeméti Református Iskolába és a református templom felőli oldal lépcsőin mentek fel, és akik láttak ott egy kislányt, aki akkor fél nyolckor ébredt álmából, 1932 és 1939 között. Ez a kislány én voltam, és én voltam, akinek minden hajnalban felmelegítette azt az egy lépcsőt, amelyre leültem és elaludtam.

JÉZUS CSODÁLATOS MEGÉRTŐ LELKE

Kedves Olvasóim, Hallgatóm!

Először szeretném röviden ismertetni honnan indultam el, mert így minden könnyebben érthető lesz.

Édesanyám és Béla fia, 1928 körül

Édesanyám egyszerű asszony volt, ha a szomszéd asszonyoknak kellett valami ruhaféle, azt elkészítette, ezzel is kiegészítve édesapám jövedelemét. Édesapám hentesmester volt, de üzlete nem volt. Abból éltünk, hogy a gazdáktól átvett sertéseket feldolgozta, és azt Pestre küldte a nagyvásárcsarnokban áruló társának. Aki azt eladta, és utána küldte vissza az érte járó pénzt.

De egyszer egy nagyobb tételt rendelt, amit édesapám elküldött, de az érte járó pénzt a társa elfelejtette leküldeni. Nagy lett a baj. A termelők jogosan kérték a nekik járó pénzt. Édesapámnak nem volt miből kifizetni, így nagyon félt, mert a termelők nagy veréssel fenyegették.

Erre egy zsákban összefogta a vagyonunkat, gondolom pár db alsóneműt, ágyneműt, és vállára tette. Édesanyám pedig mellére kötötte szorosan, az akkor már megszületett első gyermekét, hogy le ne essen az éjszakai sötétben. Ezt jól tette anyuka, mert ha leesik, akkor most nem lennék itt. Toronyiránt elindultak Kecskemétre.

Kecskemétre beérve egy albérleti szobát vettek ki. Itt kezdődött a kecskeméti életünk, ami nem volt valami kellemes. Sokszor, néha havonként költöztünk, mert nem tudtuk fizetni a lakbért.

Én a Mátyás Téri Iskolába jártam az első elemi, ez volt legközelebb az akkori lakásunkhoz.

Amikor elvégeztem az első elemi nem éreztem jól magam otthon, mert édesapám káromkodott, édesanyám sírt, a meglévő 4 kistestvérem pedig csak nyafogott, hogy éhes vagyok, éhes vagyok! Ekkor fogtam magam, bementem a városközpontba, és ahogy ott nézelődtem, megláttam, hogy nyitva van a Nagytemplom ajtaja. Odamentem és a nagyon szép képeket, színes üvegablakokat látva egyre beljebb mentem.

Egyszer csak beértem az oltár elé. Ekkor nyílt az ajtó, és belépett egy tisztelendő úr. Akkor még nem tudtam, hogy Kovács tisztelendőnek hívják és megkérdezte:

- Hát te kisfiam, mi járatban vagy? Mondtam, hogy én Kuti Béla vagyok. Azért jöttem, mert szeretnék dolgozni.

- Hát dolgozz fiam, ki akadályoz meg?

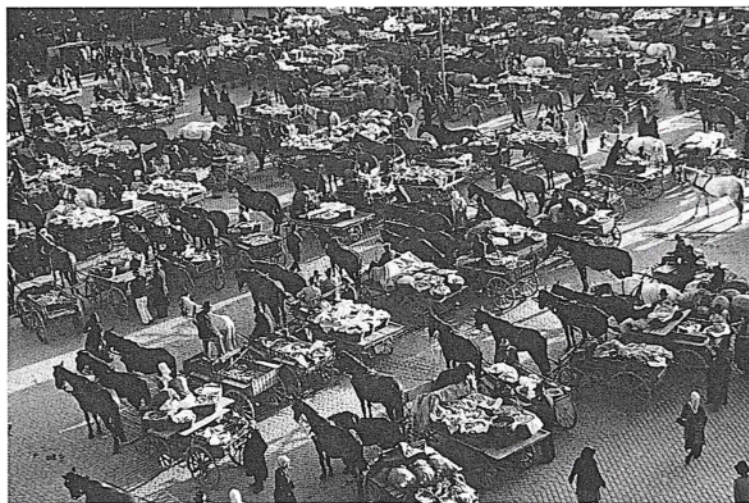
- De hogy dolgozzak? Nincs egy fillérem se, szüleimnek sincs. Tisztelendő úr kérem, tessék nekem kölcsönadni egy pengőt.

- Minek neked ennyi pénz, kisfiam?

- Elmennék a Szabó cukorkászhoz a Klapka utcába, és vennék tőle rumos cukorkát, mert én árus szeretnék lenni. Ezt a cukorkát el tudnám adni, mert 2 fillér darabja, és a keresetemet, odaadnám édesanyámnak, hogy vegyen rajta kenyeret a kistestvéreimnek.

A tisztelendő úr rám nézett és a kezembe adta a pénz. Én megköszönve rohantam a Szabó cukorkáshoz, mondtam neki, hogy tessék szíves ezért a pengőért rumos cukorkát adni, mert én árus szeretnék lenni.

Rám nézett, körbe járt, nézegetett, nem tudom mit nézett rajtam. Elvette a pénzt, és adott érte 70 db rumos cukorkát, amit beletettem egy kis edénybe, és már szaladtam is a zöldségpiacra, ami ott volt pár lépésre a Rákóczi út középső sétány részén.

A híres kecskeméti barackpiac

Szép lassan belejöttem az árulásba, de közben rájöttem, hogy hamarabb kell mennem a gyümölcs piacra, mert hajnali fél egykor érnek a nagytemplom elé lovas kocsival a termelők, Ceglédtől Soltig idehozták az árut, mert itt 10 exportőr volt és pár fillérrel többért vette meg tőlük a gyümölcsöt, mint az ő városukban, helységükben. Amikor ezt észrevettem, mindig éjfélkor mentem ki, de édesanyámat mindig felébresztettem. Ez nagyon bántott, szegény úgyszólván mindig fáradt volt, ezért elhatároztam, hogy haza se megyek.

Amikor megvettem késő este az aznapi árulásomból a rumosat, majd a dianásat is, akkor mentem és leültem vagy a templom lépcsőjére, vagy a templommal szemben lévő akkori patika sarkára.

Ott vártam a termelőkre. Amikor az első megérkezett – ez igencsak fél egykor történt – én felugrottam, odamentem és másztam fel a kocsira: rumosat tessék! Általában minden gazda vett 5 db-ot 10 fillérért, mert nekik jól esett az a szeszes ízesítésű cukor éjjel.

Amikor elkezdtem az árusítást, szép lassan belejöttem hova kell mennem és mikor. Így árultam mindenhol még az iskolában is, bevittem a nagy kosaramat letettem a pad alá, az órákat, illetve a tanár úr előadását hallgattam, majd a szünetekben társaimnak árultam a cukorkát, majd később a narancsot is. Az órák végén mentem tovább árulni. A közeli beretvás szállóba, majd az előtte megálló busz utasainak, mentem tovább a korzóra, a tejpiacra, a kisállat piacra, a húsáru piacra, a zöldség piacra. Majd utána mentem az irodákba, így a városházán is volt több vevőm, például az első emeleten volt egy fogalmazó úr, aki mindig vett egy darab narancsot. De több vevőm is volt itt. Utána mentem az üzletekbe, nem fűszerüzletekbe inkább iparcikk üzletekbe. Itt főleg a segédeknek sikerült eladni nyáron édességet, télen narancsot, mandarint. A vasútállomáson várakozó utasoknak, majd a nagytemplom mellett utasokra váró fiákerek hajtóinak is árultam mindennap. Majd a híveknek, amikor jöttek ki az istentiszteletek után a református, katolikus templomokból, közben mindig hallottam Jézust emelgetik és dicsérik. Árultam mozik bejáratánál, előcsarnokában, a színház előtt, sőt sokszor a karzaton is, ott igen jól lehetett árulni, addig,

amíg le nem zavartak, mert a büfésnek nem tett jót, hogy a nézők le se mennek a büfébe, mert tőlem fent megvették az édességet, déligyümölcsöt. Még a katonák után is kimentem. Gyakorlat közben a szünetekben a tiszt megengedte, hogy áruljam a cukorkát, nápolyit és a többi édességet az öreg bakáknak.

Amikor megtudtam, hogy édesanyámnak van piaci árusító helye odamentem. Mondtam:

– Édesanyám rosszul tetszik kinézni, miért tetszik ezt csinálni? Édesanyám azt mondta:

– Édesapádnak sincs még állása, nem tudott sehol sem találni, ezért gondoltam, hogy talán így az én és a te kereseteidből meg tudjuk oldani a család élelmezését. Édesanyám ezt sírva mondta:

– Nagyon féltelek fiam, megpróbálok én is tenni valamit. - De édesanyám tessék arra gondolni, hogy az öt kisgyerekek, főleg a legutóbb betegen született testvéremnek, nagyon nagy szüksége lesz anyukára. Ezért nem háromnaponta szaladok haza a kis jövedelmem átadására, hanem minden reggel idejövök anyukához és átadom az előző napi keresetem 60-80 fillért vagy egy pengőt, hogy ne kelljen 2-3 napot várni erre. Megígérem, még többet megyek erre-arrafelé, hogy még többet tudjak segíteni. Engem ne tessék féltetni, mert van, aki segít, tudom, hogy Jézuska szeret engem.

Ettől kezdve még jobban igyekeztem, mentem továbbra is az Arany János utcai Vajnár féle vendéglőbe, és amikor végeztem átmentem mindig a szembe lévő trafikba, ahol három nő dolgozott. A legidősebb nő a főnök, aki mindig

vett egy darab mandarint, de előtte mindig ölébe ültetett és babusgatott, kedvesen és ez nekem nagyon jól esett, főleg télen mikor hideg volt kint és fáztam.

Minden lehetőséget kifigyeltem, rájöttem, hogy a kisgazdák egyesületébe mikor érdemes menni, megvártam az éjfélt, és pont éjfélkor kopogtattam és mentem be a Rákóczi úti termükbe.

Amikor benyitottam mindenki felnézett az órára és látták éjfélt van már és én fázom, forgalmam is rossz lehetett, mert még sok áru van a táskában, ezért mindenki a kártyázók, az iszogatók, a beszélgetők tehát mindenki vásárolt, igaz csak egy darabot, de mindenki vett, hogy segítsenek. Utána még elmentem a többi egyesületbe, a kereskedő ifjakhoz, a Protiba, a Katolikus Ifjúsági Csoporthoz, a dalárdába, majd utána mentem a többi stabil helyemre a kocsmákba.

Utoljára mindig a Bem utcai Kék egér kocsmába, mert ott megengedték, hogy pihenjek, felmelegedjek – mert télen fáztam, nagyon vékony ruhácskám volt 10 éves koromig - és ott várhattam meg míg be nem zár a kocsmá, de négy órakor bezártak, így mehettem volna haza, de nem hazamentem mert négy óra volt, fáradt voltam fáztam, akkori lakásunk messze volt.

JÉZUS CSODÁIRÓL BŐVEBBEN

A LÉPCSŐ

A református templommal szemben lévő feljárathoz mentem, amelyik feljárat a református gimnázium sarkán volt, és ott az idő függvényében az 5., 8., 9. lépcsőre leültem, a kosarat az alattam vagy felettem lévő lépcsőre tettem és lefeküdtem. Később, amikor már ezt sok százszor átgondoltam, rájöttem, hogy itt is csodákat éltem át.

Az első két napban még hideg volt, de harmadnaptól kezdve meleg volt a lépcső, és utána mindig örömmel mentem oda. Lefeküdtem és aludtam fél 8-ig. Akkor jöttek a gyerekek iskolába, így fel kellett kelni. Képzeljétek, hogy egyszer hideg szél fúj, hordta a havat, fáztam feljebb akartam menni, ahogy feljebb megyek hideg a lépcső, nézem a következőt, az is hideg, amin ülök az meg meleg, képzeljétek, hogy leültem arra a kőlépcsőre, és nem fáztam a vékony kis ruhámban, nem volt hideg a kőlépcső. Te jó isten ez meg micsoda? Nagyon furcsának találtam, szöveget ütött a fejembe, és attól kezdte minden éjjel vizsgáltam ezt az érdekességet, és rájöttem, hogy mindig csak az a lépcső meleg, amire leültem, akkor még hideg volt mikor leültem, de egy-két percen belül felmelegedett.

Mikor ezt heteken keresztül nézegettem, kipróbáltam, vizsgáltam, gondolkoztam, hogy nem létezik, hogy az iskola fűtői csinálják ezt, hogy ők melegítik fel mindennap azt a lépcsőt, amire éppen leülök. Aztán szép lassan rájöttem, hogy ez valami istenség segítsége lehet, mert földi ember ezt nem tudja megtenni, és mert a katolikus és református templomok

bejáratánál mindig ott árultam, amikor a miséről jöttek ki az emberek mindig hallottam, hogy emlegetik Jézust, ez megmaradt bennem és a lépcsők felmelegítésekor gondoltam rá, hogy Jézustól kaphattam ezt a csodát. Attól kezdte minden ősszel és télen, minden nap hét éven keresztül felmelegedett a lépcső. És minden éjszaka tudtam pihenni, illetve aludni ott.

Itt éreztem először Jézus segítségét. A többit a következő oldalon fogjátok olvasni, én ettől függetlenül már most is elmondom, nem tudom magamban tartani, még a betegségem után Kolozsváron meggyőződtem, hogy Jézus gyógyított ki a betegségeimből, mert a legtöbb engem megsegítő csodálatos dolgot, az agyam mindig utólag tudta feldolgozni.

Ne haragudjatok, ha még egyszer visszatérek erre, de képzeljétek, amikor én 7-10 éves koromban a nagy kosárral a vállamon napi 20 órát dolgoztam, arra gondoltam, hogy mennyire szerethetett engem Jézus, hogy lehetővé tette, hogy abban a hideg téli időben is nyugodtan tudjak dolgozni a halálos betegséggel együtt, hogy egy nagyon erős ember legyek. Én azt gondoltam, hogy nagyon erős ember vagyok. S azért van az, hogy én minden időben, hidegben-melegben télen-nyáron olyan természetesen vettem, hogy én tudok így dolgozni és csak később 15 éves korom után jöhettem rá, hogy nem is én dolgoztam, hanem Jézus csodálatos, hatalmas lelke volt, ami ezt a buta kis gyereket ennyire megsegítette. Nem tudta ő, hogy Jézus csodákat tesz a kis buta Kuti Béluskával. Annyira megsajnált, hogy úgy látszik elhatározta, hogy segít, nem hagy engem meghalni. Mert látta Jézus, hogy én minden, minden munkát olyan szívesen csinállok.

Örültem, hogy csinálhatom, csináltam is szívvel-lélekkel, nem kérkedtem, mindent beleadtam, hogy csinálhassam.

Ekkor pártfogásába vett Jézus, mert sorba jöttek a gondok, a problémák, de ő mindig ott volt, segített.

Egyszer megyek haza örömmel Édesanyámhoz és mondom:

- Tetszik e tudni anyuka, mit bíztak rám a kisgazdák?
- Nem tudom, mit mertek rád bízni 10 évesen!?
- Édesanyám rám bízták a bál büféjét!
- Nem tudok menni, nincs nekem szép ruhám.
- De Édesanyám nekem így is szépnek tetszik lenni, de nem szórakozni megyünk, hanem dolgozni, ugye eljön édesanyám?
- Hogyne mennék fiam, ha már ilyen lehetőséget adott nekünk Jézus!

Elmentünk ketten. Csináltam anyukának egy kis asztalt, szépen ráraktam a narancsot, mandarint, rumos dianást és a finom csokoládékat is. Én a nagy szegletes kosarammal járkáltam körbe az ülő édesanyákhoz, majd a szünetekbe a táncolókhöz árusítani. Nagyon kellemes meleg volt, jó volt ott dolgozni, sokkal jobb, mint az utcán. Aztán éjfél után négy órakor vége lett a bálnak, megolvastuk a bevételt, és csodálkozva láttuk, hogy 75 pengőt kerestünk.

Két bál volt, mert a másikat is megkaptam, így összesen 150 pengőt kerestünk. Közben rájöttem, hogy máshol is meg kell ezt próbálnom és a Protiba is elmentem a táncestélyekre, ahol talán 20 pengőt kerestem, a kereskedő ifjagnál 10-et, a dalárdásoknál 30-at, a Katolikus Ifjúsági csoportnál további 10 pengőt. Ezek a jövedelmek nagyon nagy segítségek voltak, ezzel meg tudtuk oldani a lakásproblémánkat és 10 évesen végre nem kellett havonta lakást cserélni. Édesanyám sokkal nyugodtabb lett.

Az ifjú kereskedősegéd

Amikor tanulóként dolgozni kezdtem, a könnyebb munkát szívesen és örömmel tudtam csinálni, bár a nehéz munkákat is elvégeztem, de az nem volt könnyű, mert ekkor még csak 14 éves voltam, még mindig gyerek. Nem voltam valami erős, kipihent, masszív legény. Mindent megcsináltam, a köpöcsészséket kimostam a kocsmában, az üzletben a kilós borsót dekánként kimértem a kis zacskóba, hogy a kispénzű emberek is tudjanak venni.

Ugyanígy a paprikát, teát is, és kiszolgáltam a vevőket, amit kértek az csináltam.

Vittem a 85 kg-os liszteszsákot a vállamon, úgy himbálózott, hogy én jobban himbálóztam, mint a liszt. Nehezebb volt, mint a 100 kg-os rizskásás zsák, mert az a hátamra szépen ráfeküdt. Azt könnyebben tudtam vinni, szívesebben is vittem, mint a lisztet, de hát azt is meg kellett csinálni.

ORVOSI VIZSGÁLATOK

Kedves Olvasóim!

Most kicsit előre megyek, hogy érthetőek legyenek a dolgok.

KECSKEMÉT

a Prohászka-Vinszlér fűszerkereskedőnél dolgoztam már néhány hónapja amikor egy 85 kg-os liszteszsák alatt összeestem. Mennem kellett az OTI-ba, (az SZTK-t hívták akkor OTI-nak, ez ott volt a nagykörösi utcán) az orvosok megvizsgáltak. Ahogy vizsgáltak tanakodtak, és kérdezték:

- Eddig melyik orvos vizsgált Téged?
- Engem nem vizsgált orvos! Kérdezték tovább:
- Hát ne beszélj már ilyen butaságot, tudod milyen súlyos beteg vagy?
- Engem nem kezelt senki, csak összeestem. De akkor már a többi orvost is odahívták, és kérdezték:
- Hol fáj? A melled? A hasad? Nem fáj? Hátad?
- Az se fáj. Hívták a főorvost.
- Tessék nézni főorvos úr, ennek a fiúnak kétoldali tüdő TBC-je van, vizes mellhártyagyulladás és a mellhártya hozzánőtt a tüdőhöz, és a hashártya hozzánőtt a belekhez. És azt mondja ez a fiú, hogy őt még nem kezelte egy orvos sem. A főorvos úr is elkezdett vizsgálni, kérdezte:
- Mennyi volt a lázad fiam?
- Én nem voltam lázas.
- Mikor véreztél?
- Én nem véreztem. Tessék már mondani főorvos úr, hogy ez most micsoda? A vizsgálatok szerint 6-8 éve megvan ez a betegség, de nem vizsgálta senki, gyógyszert nem szedett és még most is él. Ezt mi nem értjük, mondták az orvosok.

Főorvos is vizsgált, ő se tudott mit mondani.

Beutaltak a kecskeméti fertőző osztályra, (amelyik a mostani Szil-Coop áruház után üresen álló első katonai laktanya volt). Oda beutaltak egy hónapra, de semmit nem javultam, mert a zúzódások megmaradtak, amit az eséstől kaptam. Újra megvizsgáltak az orvosok, amikor visszamentem:

– Sajnos fiam mi nem tudunk segíteni rajtad, ezeket a betegségeket nem tudjuk meggyógyítani. De még a biztonság kedvéért a rendes kórházban is megvizsgálják az orvosok, főorvosok.

Ők se tudtak mást mondani, csak hogy nem tudnak segíteni rajtam, de beutalnának Kolozsvárra a Kozmuca Szanatóriumba. (Abban az időben kaptuk vissza pár évre Kolozsvárt.)

BUDAPEST

– El tudsz menni Kolozsvárra fiam?

– El tudok menni.

– Figyeljete! Mondja a főorvos úr.

– Kolozsvár előtt küldjük el Budapestre a fiút. Ez egy

olyan eset, ami még nem volt, ilyenre nem emlékszem, még csak a szakmai közlésekből sem értesültem. Ezért, hogy tudjanak a szakmában róla, küldjük el a pesti orvosokhoz is. Meggyógyítani valószínű nem tudják, de ha valami jó ötletük lenne, ami a gyógyulását elősegíti, az nekünk is jó lenne. Utána mehet a fiú Kolozsvárra.

Így kerültem a pesti kórházba, ahol igen nagy feltűnést keltettem. A vizsgáló orvosok hívták a főorvost, és még több főorvost. Megállapították, hogy a tüdő TBC már szétesés

körül van, de a hashártyagyulladás is furcsa.

– Hogy étkezett ez a fiú? Hisz a belek sincsenek a helyükön, a hárttyákhoz vannak tapadva. Még talán a mellhártyával lehetne valamit kezdeni, de a többi betegsége miatt ezt meg sem lehet kísérelni.

Így egy orvosi szakvéleménnyel küldtek vissza Kecskemétre, megállapítva, hogy:

„A kétoldali rossz állapotban lévő TBC-t, a vizes-, tüdőhöz kapaszkodó mellhártyagyulladást mind gyógyíthatatlannak találtuk. Köszönjük a tájékoztatást, hisz ilyenről nekünk sem volt tudomásunk.

Tisztelettel: ... ”

KOLOZSVÁR

Ezek után megkaptam a beutalót, másnap vonattal Kolozsvárra utaztam. Felmentem a hegyre a szanatóriumba, ahol két orvos vizsgált meg, nagyon alaposan. Sokáig néztek egymásra és aztán egyik megkérdezte:

– Miért jöttél ide fiam?

– Hát mert a kecskeméti orvosok azt mondták, majd itt meggyógyítanak engem.

– Mi ugyan nem tudunk meggyógyítani, nemhogy háromból, de még egyből sem. Menj vissza Kecskemétre, hátha ott tudnak segíteni rajtad.

Nem akartam menni, azt mondták, hogy ha maradni akarok, akkor majd csinálnak a kert végén valami alvóhelyet, mert a szanatóriumba nem mehetek be, sem a háló helyekre, sem pedig az ebédlőbe, mert fertőző vagyok. Megcsinálták nekem az alvóhelyet, két hét után jött egy orvos és panaszkodtam neki:

– Doktor úr én itt megőrülök! Itt egy emberi hangot sem hallok, de még csak madárcsicsergést sem, én emberekhez vagyok szokva, itt nekem szörnyű lenni.

Azt mondta erre az orvos:

– Kisfiam fogd a kis vaságyadat, vidd ki a kertbe, az egész kert a tiéd, oda teheted az ágyat ahova akarsz, este visszaviszed, alszol, reggel ismét kiviszed. Ezt így csináltam egy hónapig, aztán mondtam, hogy egy hónapra vagyok beutalva, hazamegyek. Az orvosok azt mondták ne menjek, mert úgy látták, hogy itt nekem jobb. Közben természetesen gondolkodtam és imádkoztam Jézushoz egész nap kint a kertben a fenyők alatt.

MEDITÁLÁS

Maradtam öt hónapot, majd miután már nem tudtak tovább ott tartani, mert haza kíváncsoztam, haza is jöttem. Úgy éreztem, hogy meggyógyultam.

Ahogy az orvosok itt is, Kecskeméten, és Pesten is mondták, hogy már legalább 6-8 éve megvannak ezek a betegségeim, de nem tudnak rajtam segíteni. Ezeken és persze az elmúlt 7 évemen elgondolkodva, és az orvosok beszédeire visszagondolva megérthettem, hogy én csak Jézus segítségével élhettem eddig. Visszaemlékezve kb. 7-8 évesen jöttem rá, amikor a lépcső felmelegítést megértettem, hogy engem nagyon szeret Jézus. Jézus még ennél is nagyobb segítséget adott nekem mikor nem engedett meghalni, hisz ezzel a betegséggel két-három hétig élhet egy ember, öreg, fiatal, nő vagy férfi, aztán meghal.

Akkor ez, hogy én még most is élek, csak Jézus hatalmas lelkének köszönhető. Ó édes Jézusom, ezekre is most jöttem

rá, hogy ezzel a betegséggel végig dolgozhattam, 15 éves koromig. Úgy hogy a boltomat – ezt a szegletes nagy kosarat, amiben nyáron édességek voltak kb. 9-10 kg a kosár maga 2 kg, télen még hozzájött a mandarin is, így 13-14 kg lehetett – ezt a kosarat napi húsz órán keresztül cipeltem hétköznapi, vasárnap, hét évig egyetlen pihenőnap nélkül.

Ezt úgy tudtam megoldani, hogy Jézus nagy segítséget, erőt adott nekem, és amikor erre ott a hegyen rájöttem, nem tudtam mi van velem, majd elájultam, azt hittem végem van, hisz még énnekem is hihetetlennek tűnt, pedig én voltam az, aki ezeket átélte, és én tudat alatt tudtam erről, de nem tudtam felfogni, sem gondolatokba önteni.

De jobb is, mert nem érthettem volna meg az orvosok vizsgálatait, beszédei nélkül, amelyekkel ők rávezettek ezekre a csodákra, amelyet csak Jézus hatalmas nagylelkű szeretetének, megértésének és az általa adott erőnek köszönhetek.

Amikor ezekre rájöttem és agyilag és lelkileg is átvettem, már akkor megfogadtam, hogy amikor megnövök, mindent megteszek, hogy megháláljam ezt a hihetetlen nagy segítséget és szeretetet.

VISSZA KECSKEMÉTRE

Amikor megérkeztem Kecskemétre bementem az orvosokhoz a kórházba. Azonnal megvizsgáltak, majd hívták a főorvos urat:

– Jöjjön, megérkezett Kolozsvárról a Kuti Béla, és tessék megvizsgálni, mert mi nagyon érdekesnek találjuk.

Amikor kezdett vizsgálni a főorvos úr - sokáig vizsgált egyébként - majd azt kérdezte:

– Milyen szentekről beszéltem én az orvosoknak?

Mondtam nem szentekről beszéltem, én azt mondtam, hogy amikor dolgoztam és este, vagyis hajnalban négy óra után a kecskeméti református iskola lépcsőjén aludtam hét éven keresztül, ott jöttem rá, hogy Jézus minden éjszaka felmelegíti azt az egy lépcsőt, amelyikre éppen leülök és alszom. Úgy érzem, hogy ezt csak Jézus tudta megoldani és most is úgy tudom, mert elképzelhetetlennek tartok bármilyen más megoldást.

Azon kívül, az orvosok, akik megállapították, hogy a betegségek 6-8 éve megvannak és én tudom, hogy napi 20 órát dolgoztam, télen-nyáron, rá kellett jönnöm, hogy a lépcsőknél is csak Jézus segíthetett meg és akkor már azt is tudhattam, hogy csak Jézus volt, aki nem engedett meghalni, sőt engedte, hogy ilyen betegen is tudjak dolgozni és még most is élek. A főorvos úr sokáig nézett rám és így szólt:

– Nézze fiatalember én orvos vagyok, ezt a feladatomat jól ismerem, de se szentekről, se prófétákról, se Jézusról én nem tudok nyilatkozni. Ezeket a dolgokat én nem ismerem. Én csak azt látom, hogy sokkal jobb állapotban van, mint fél éve volt. És ha maga úgy érzi, hogy ezt Jézus segítségével érte meg én csak örülni tudok neki.

A főorvos úr elment, és az ott lévő két orvos, akik végig hallgatták a beszélgetés, mondták, hogy nagyon szerencsés vagy Béla fiú, drukkolunk neked, vigyázz magadra.

Úgy jöttem haza, hogy én meggyógyultam, pedig ezek az összenövések kivétel nélkül mind megmaradtak, de nem csináltak problémát, nem fájtak, nem lettek ilyen vagy olyan deformációk vagy vérzések, vizes dolgok,

de mégis megmaradtak az elváltozások. Ezt akkor tudtam meg, amikor a későbbiekben volt egy műtét, amit egy butaság miatt csináltak.

KÖSZEG

Mint leventét elvittek a zászlóaljammal együtt Kőszegre. Már kb. fél éve ott voltunk, amikor fegyverropogást hallottunk. Kiderült, hogy áttörték a dunántúli frontot az oroszok, már ott voltak Kőszeg alatt. Kőszegen nem volt hivatalos városkiürítés, mint Kecskeméten.

Ott mindenki azt csinált, amit akart. Aki akart elmenekült a hegyen keresztül Ausztriába vagy le délre, vagy felfelé magyarlakta területekre, és reménykedett, hogy még nem jönnek az oroszok. Vagy várta, hogy agyonlövik, vagy elviszik Szibériába.

Én egyikre sem vágytam, elindultam a hegyen keresztül Ausztriába. Nemsokára csatlakozott hozzám két fiú, innentől hárman mentünk, és hárman biztattuk egymást, hogy sikerül átérnünk. "Ne félj bajtársam, nem hagyjuk el egymást, és nem lesz semmi baj, nem fognak minket lelőni"- biztattuk egymást.

Mert ugye csapkodtak ám a gránátok, lőtték a hegyoldalt, tudták azt az oroszok, hogy ott menekülők lehetnek sokan. De hála Istennek, minket nem ért ezekből a lövésekből egy sem.

Így aztán átértünk ezen a hegyen, és ahogy átértünk, egy magas dombon leültünk, kipihenni a fáradságot, mert azért nem volt könnyű ez az út, igyekeztünk sietni, már amennyire

felfelé menet lehet a hegyen. Amikor leültünk és beszélgetni kezdtünk, az egyik fiú mondta, hogy ő nem is megy vissza, ő megy egyenesen Németországba.

A másik fiú:

– Én is elmegyek csak én Olaszországba. Mind a kettő hívott.
– Én nem megyek se németbe, se olaszba, én magyar vagyok, otthon volt a családom, a fiatal feleségem, édesanyám. Én hazamegyek, ha tudok.

Így aztán elváltunk. Felálltam, és néztem a szemközi hegyoldalt, amelyik még Magyarországhoz tartozott. Rásütött a nap – ebéd után volt – és olyan gyönyörű volt, hogy egészen elámultam a gyönyörűségtől.

Egyszer csak kapok az agyamban egy utasítást:

– Indulj! Én megrettentem és elindultam. És hatot vagy hetet léptem, kapok még egy utasítást:
– Állj meg! És akkor még azt is éreztem, hogy valaki átölel hátulról. Visszanéztem, nem volt ott persze senki. Ez is Jézusnak valamilyen sugara volt.

Hanem abban a pillanatban már hallottam a rám lőtt lövedékek robbanását, mert ágyúból lőttek a másik hegyről. Már ott voltak az oroszok, bemértek, látták ott a fiatalembert, vagyis egy férfit, és már lőttek is.

De mivel én eljöttem onnan, így nem szaggatott szét a gránát, és ahol meg kellett állnom, ott az előttem lezuhanó bomba repeszdarabjai sem sértettek meg.

Egy vákuumban voltam, így menekültem meg. Így maradtam

életben, és amikor egy kicsit magamhoz tértem, akkor elkezdtem rohanni lefelé. Itt nem maradhatok, mert bemérnek megint az oroszok. Rohantam lefelé, addig rohantam, míg egy nagy fa meg nem állított. Áöleltem, lecsúsztam róla és elkezdtem bögni.

Ez Jézusnak egy nagyon nagy csodája volt. És akkor még nem is tudtam annyira átgondolni, hogy Jézus nemcsak otthon Kecskeméten, meg Kolozsváron, meg ezeken a helyeken vigyázott rám, hanem itt az osztrák hegyek között is figyelt, intézkedett, segített a sugaraival.

Így maradtam életben.

AZ OSZTRÁK KISLÁNY

Egy kis idő után elindultam, az egyik házban kaptam szállást, egy éjszakát ott aludtam. Majd tovább mentem, egy deszkával körbezárt hegyi épületcsoporthoz értem és bezörgettem. Kijött egy idős hölgy, akinek mutattam és mondtam, hogy szeretnék megpihenni, megértette. Megfogta a vállam és vezetett az udvarba, ott megálltunk egy ajtó előtt, kinyitotta. A kamara tele volt krumplival, gondoltam ha annak a két vagon krumplinak jó ott, akkor nekem is jó lesz. Ahogy leültem és gondolkoztam, egyszer csak nyílik az ajtó és ott állt egy tündér, megráztam a fejem, egy gyönyörű szőke kislány állt ott, úgy felöltözve, mintha operabálba készült volna. Rám nézett, nem köszönt, nem szólt, odajött mellém, leterített egy kis pokrócot és leült. Csak a vállunk ért egymáshoz.

Nem is szólt, se ő, se én. Csak néztem és bámultam, aztán elkezdtem gondolkozni, hogy ez micsoda most? A kislány másfél óra múlva fogta magát és elment. Utána nemsokára jött az egyik idős hölgy és intett, hogy menjek, mert kapok ebédet.

Felmentem és elmesélték, hogy egyikük férje, a másikuk fia volt az orosz fronton, férfi nem volt így a környéken. Visszamentem a szálláshelyemre, egyszer csak kinyílt az ajtó és megint ott volt a kislány. Ugyanúgy, mint reggel, szó nélkül leült mellém. Nem tudtam mit csináljak. Gondoltam, hogy jó lenne egymással lenni, mint ahogy férfi és nő, mert hát itt vagyok fél éve, a feleségem is távol. De közben persze arra gondoltam, hogy esetleg ez is Jézus egyik próbatétele. Hogyha ő évek óta vigyáz rám és segít, kibírom én ezt a próbatételt. Bármennyire is jó lett volna simogatni ezt a kislányt, érezni, hogy élünk, nem mertem. Arra gondoltam, ha ez tényleg próbatétel és nem tudom kiállni, mit gondol majd Jézus. Bár a kislány 9 napig jött minden reggel és ott volt estig, nem hagytam magam a kísértésbe vinni és nyúltam hozzá a 9 nap alatt egyszer sem.

A tizedik nap aztán nem jött a kislány, helyette jöttek az oroszok, az egyik mindjárt mutatta, hogy nincs órája, nekem viszont van. Mindjárt oda is adtam neki. A másik orosz szemtelen volt, meglátta, hogy az asszonyoknak van egy nagyon rúgós lova és mondta, hogy húzzam ki neki a lovat. Mondtam, hogy én nem megyek, erre rám fogta a pisztolyt, de akkor se mentem, erre legyintett, hogy menjek a fenébe.

Be is mentem a asszonyokhoz, hogy itt vannak az oroszok, nem maradok tovább, megköszöntem a vendégszeretetüket, kezet csókoltam és eljöttem.

Ahogy megyek Ausztriából hazafelé, Szombathely felé, 2 km-t mentem, láttam gépfegyverrel hadonászó oroszokat, páncélosokat, odaértem a frontra. Vissza nem mehettem. Odamentem lesz, ami lesz, mindegy

hol lőnek le. Odaértem hozzájuk, kijött egy kis vörös hajú tiszt, erélyesen rászólt a katonákra és átengedtek. Meg is veregette a vállam, hogy menjek csak nyugodtan.

Arra gondoltam, hogy ha a kislányhoz nyúlok, akkor lehet, hogy nem kaptam volna meg az életben maradás lehetőségét. És ahogy mentem és sírtam, arra gondoltam, hogy a kislány még jobban szeretett volna velem lenni, mint én vele, de Jézusra való tekintettel volt mitől félnem, és feleségem is volt.

A pincében is arra gondoltam, hogy Jézus mit szól ahhoz, hogy megsegített, én meg a kísértésnek nem tudok ellenállni, milyen ember vagyok én? Nem is az életemet féltettem, hanem arra gondoltam, hogy Jézus mekkorát csalódna, hogy akit ennyire védett, ennyit se tud megállni.

Arra gondoltam, hogy milyen hős voltam, hogy ezt meg tudtam csinálni, de nem én voltam a hős, hanem a kislány. Azóta még jobban tisztielem a nőket, mint azelőtt. Mert ez a kislány is megérezte, hogy ennek a fiúnak valami nagy oka van, ha nem mer hozzá közeledni. Valóban volt, Jézus lelkét nem akartam megbántani.

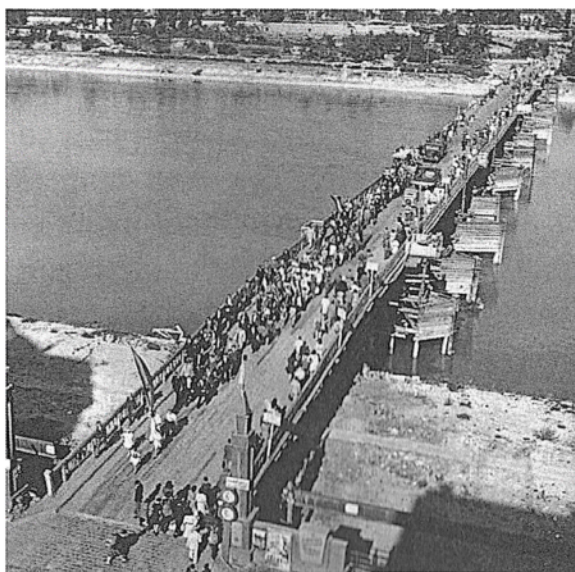
A nőket azóta is tisztielem, mert ilyen empátiával tudnak lenni, mint ez a kislány volt. A nőknél ez az empátia, ez a szeretet igazándiból akkor jelentkezik legjobban, mikor a kis gyermekük megszületik, nekik tudják átadni hatalmas szeretetüket.

Utána mentem, kiértem egy útra, oroszok oszlopokban, ezren jöttek páncélosok kíséretében, dal nélkül, zászló nélkül, csak mentek Bécs felé, én meg mentem velük szemben, nem bántott senki. A következő faluban az egyik ház kapuját

kinyitva benéztem, ott volt az egész falu fegyveres orosz katonák gyűrűjében. Megijedtem. Behúzódtam egy sarokba, estig ott voltam, majd elindultam tovább.

Másnap már Szombathelyre értem, kimentem az állomásra, felültem egy vonatra. Nemsokára el is indult, egy idő után láttam, hogy van egy kupé az elején, ahol sok ember van, bementem hát én is oda. Györben megállt a vonat, felszállt egy katonatiszt ellenőrizni.

Mindenki megmutatta a papírjait, volt egy fiú, akiről kiderült, hogy zsidó, őt hátra küldte a tiszt, mondván, hogy neki nem kell sorban állni. Én meg mondtam, hogy levante vagyok és leküldött a vonatról. A fegyveresek közt ott volt a sok férfi összegyűjtve, én meg nem akartam Szibériába menni, amikor már majdnem hazaértem. Előtte szerencsére Jézushoz fohászkoztam, és amikor az ajtóban álltam, belém csapott szinte villámszerűen az a dolog, hogy megyek a zsidó fiú után. Kiabáltam utána, hogy várjon meg.

Ideiglenes cölöphíd a Dunán, a Lukács hírdő megasságában 1945 tavaszán

Ahogy ugrott a nyitott részbe a fiú, lehasalt, én is utána csináltam, ekkor a vonat elindult hazafelé, végül Budapesten kiszálltunk. Végre hazaértem!

BETEGSÉGEIM

Aranyér műtétem voltak először Kecskeméten, majd Szegeden egy professzor úr műtött másodszorra.

Életem közepén, amikor a butikkal foglalkoztam, minden héten Pestre kellett menni árut venni. Itt az volt a baj, hogy nem tudom miért, de nagyon súlyos angina pectorisom jött elő, és ez több évig tartott. Ez a szív infarktus előtti állapotaként ismert betegség. Amikor elindultam Kecskemétre reggel, akkor a szomszédomban, a Mária utca sarkán volt a Szűcs főorvos úr lakása és rendelője, reggel átmentem, ő adott egy injekciót, ezzel tudtam elindulni Pestre.

Menet közben Pest felé úgy mentem, hogy a benzinkutaknál lelassítottam, volt, amikor megálltam, megnéztem a pulzusomat, ha valami történik, ők biztosan gyorsabban tudnak segítséget kérni telefonon. Amikor felértem Pestre azokhoz a készítőkhöz, akiktől mindig árut rendeltem előre és már az elkészült árut hoztam vissza Kecskemétre, akkor meg arra mentem, amerre tudtam, hogy van egy kórház, ha valami roham jönne rám, akkor minél hamarabb kéznél legyen a segítség. Amikor hazaértem, mentem a Tímár főorvos úrhoz, a Budai Dezső fasor sarkára, aki várt és minden este – még ha későn is értem haza – kaptam tőle injekciót, az aznapi utolsó segítséget, hogy a betegségem ne súlyosbodjon.

Tehát így telt el egy pesti napom, ennyire kellett vigyáznom és ilyen súlyos volt a betegségem.

Hazaérve bementem a Barátok Templomába, hogy megköszönjem Jézusnak a hatalmas segítséget, hogy nem engedett meghalni ebben az általam is akart hajszában. Eldöntöttem, nem folytatom tovább ezt a veszélyes, meggondolatlan munkát, amit hosszú idő óta csinálok akkor, amikor már szép üzletem van, az üzleti munkáim sikeresek, amikor a sokféle társadalmi munkáimat széles körben elismerték, amiket még a miniszterek is dicsértek.

Most haljak meg? Ezért egész délután imádkoztam és megköszöntem Jézusnak, hogy engedte életem közepén ilyen nagy eredményeket érjek el az ő segítségével. Drága Jézusom! Köszönöm! Utána hazamentem, majd másnaptól kezdve egyre jobban lettem és nyugodtabban dolgozhattam tovább.

1999-ben volt egy endoszkópos laparoszkópiás műtétem. Nem kellett volna, de az egyik főorvos úr azt mondta, hogy van egy kis epekövem a kimenő nyílás mellett, és ha az beszorul, akkor borzasztó görcseim lesznek. Az már más kérdés, hogy a többi orvos később mondta, hogy ekkora marhaságot, nekik akkora kövük van, mint egy dió, de eszük ágában sincs megműttetni. Hát én megműttettem, hittem a doktor úrnak és képzeljék el, hogy előtte az mondta a főorvos úr, hogy menjek nyugodtan hétfőn reggel, mindjárt meg is műtenek és délben mehetek haza. Nem egészen így történt. Ez az endoszkópos műtét olyan, hogy három pontot vágnak ki és az egyikbe tesznek egy lámpát, a másikba egy kést vagy ollót, a harmadikba pedig a pumpa végét, és akkor az kitágítja azt a belső részt, hogy a világítással, a bennük lévő késsel tudjanak dolgozni. Ilyen egy nagyon egyszerű műtét, itt egy-két csepp vér általában, de még annyi se szokott kijönni. Szóval nagyon könnyű műtét. Igen ám, de nekem, mint írtam, összenőtt mindenem.

Meggyógyultam ugyan fiatal koromban, de ezek az összenövések megmaradtak. Amikor elkezdtek pumpálni, robbant szét az egész belső részem, úgyhogy gyorsan abbahagytak mindent és vittek le a szobámba, ahol szegény nővérke három-négy napig törölgette a gumilepedőről alólam a vért, mert nagyon-nagyon kikészített ez a műtét. Hogy aztán az orvosok nem kérdeztek erre rá, vagy én nem mondtam, el is felejtettem, nem tudom. Az a lényeg, hogy itt is kaptam égi segítséget, mert csak így menekülhettem meg, hogy nem vittek le a boncterembe.

Majd 2006-ban Budapesten, a Gottsegen György Országos Kardiológiai Intézetben az utolsó pillanatban beültettek egy pacemakert, mert előtte hónapokig 34-36 volt a pulzusom, olyan stádiumban voltam már, hogy ezt nem lehetett tovább húzni. Amikor felmentem és egy kis vizsgálatot csináltak, kérdeztem, hogy milyen gyógyszert írnak fel. Gyógyszer? Maga viccel? Örüljön, hogy eddig élt, holnap reggel műtjük. Ekkor kaptam a pacemakert.

Te jó Isten! Hát Jézus mennyit tud segíteni! Gyerekkoromban is annyit segített, hogy tudjak dolgozni. Megsajnál gondolom én, látta, hogy egy hétéves alultáplált gyermekember vékony ruhácskában ott a nagy kosárral reggeltől hajnalig nem fogja bírni. Annyira megsajnál, hogy úgy látszik elhatározta, hogy segít és nem hagy engem meghalni. Mert látta, hogy én minden munkát szívesen csinálok. Örültem, hogy csinálhatom, olyan szívvel-lélekkel, hogy ezzel is tudjak anyukámnak egy pár fillért keresni.

Ha valaki nem hiszi el, hogy ez a csodák csodája, akkor nem tudom mit hisz el. Öreg vagyok már, 88 is elmúltam és

úgy örülök, hogy engem megsegített. Ha engem szeret, akkor biztosan még sok-sok embert szeret. Akiról úgy érzi, hogy megérdemli, rá van szorulva a segítségre.

Rájöttem, hogy Jézusnak nem hála az, ha én egy autó szövetet adok bárkinek, vagy bármi ilyesmit teszek. Jézus ismeri az én gondolataimat, ismeri a kvalitásomat, ismeri, tudja, hogy én mit tudok csinálni. Ő elvárta, vagy legalábbis jól esett neki, ha olyat tettem, amiről érezte, hogy nahát, ez a Béla nem felejtette el, hogy azért kapott ő egyet-mást, hogy még most is éljen.

Nem értem, itt Kecskeméten senki nem figyelt fel komolyabban Jézus csodáira, pedig sokfelé elmondtam.

Ezért amíg élek, azon leszek, hogy az iskola bejárata elé egy Jézus szobrot el nem helyeznek, vagy legalább egy márványtáblát.

Azon kívül, ha erőm engedi legalább 2-3 másik országban is híre legyen ennek, mert Jézus mindenképpen nagyobb megbecsülést érdemel, igaz én is hibás vagyok, mert hamarabb kellett volna elkezdenem. A gyerekkort megérthetem, de felnőtt fejjel a sok munkám és társadalmi elfoglaltságom helyett ezzel kellett volna foglalkoznom. Igaz már két évtizede állandóan foglalkoztam vele, de nem tudtam jól átgondolni ennek megszervezését. Csak annyit tettem, hogy a templomoknak szép nagy adományt juttattam.

Az erdélyi árvaház szegény gyermekei felruházására küldtem nagy értékű szövetet, egy egész teherautónyi, több ezer méter szövetet. A KKK-n keresztül a kecskeméti munkanélkülieknek is egy egész autónyi szövetet adományoztam, akik abból

ruhákat készítettek saját céljaikra és hazavihették. Ez mind jócselekedet, de rá kellett jönnöm, ez nem is igazi hála ezért a hosszantartó csodálatos szeretetért, segítségért, amit én gyerekkoromban, majd felnőttkoromban, sőt még most is időskoromban kapok.

Az agyamban és lelkemben lépésről-lépésre jönnek az ötletek és most már csinálom és szervezem is azokat, igaz segítséget, megértést nem nagyon kapok, de engem ez sem tántorít el célomtól.

BUGAC

Megkért a Bugaci Idegenforgalom vezetője, hogy menjek már el hozzájuk is dolgozni és szervezni. Ez a kis épület még most is megvan az OTP-vel szemben.

Táncoló pöttyös lányok

Nekem az volt a feladatom, hogy el kellett mennem a konzervgyárba majdnem minden nap, és onnan kellett

hoznom annyi kislányt, hogy a bejelentett létszámhoz viszonyítva megfelelő legyen. Ők voltak a pöttyös lányok, mert pöttyös ruhában dolgoztak. Én, a kislányok és Kuti Mariska szakácsnő készítettünk el mindent, mire a vendégek megjöttek. A bugaci kirándulás a következőképpen zajlott le.

A vendégek busszal érkeztek a városháza elé, mert ott mindig fogadás volt a részükre. Felmentek a díszterembe, ahol üdvözölte őket egy 6 nyelven beszélő tanácsnok, majd barackpálinkával koccintottak. Onnét kimentek a Rávágy térre, ahonnét a kisvonattal jöttek ki Bugacra.

A bugaci állomáson lovas kocsik várták őket, egymás után végigvonultak a pusztán, majd a kis erdőn keresztül, sokszor énekelve, nagy élmény volt nekik az út szélén legelő birkanyáj, tehéncsorda és hasonlók. Így mentek egészen Bugac-monostorig, ahol a fogadás volt.

A helyszínre, egy nagy nyitott fogadóépületbe egy kis erdei úton lehetett bemenni, ahol a kislányok már forgatták a nyársonsültet, melynek az illatától egészen hangulatba jött a csapat.

Nyárson sütik a csirkét a pöttyös lányok

Elkezdődött a lakoma, a lányok felszolgálták az ételeket, voltak finom borok, amitől nagyon jókedve lett a vendégeknek.

Végül a Zsákai cigányzenekar előadására táncolni kezdtek a vendégek. Ha valamely vendég elhozta a lányát is, akkor az én feladatom volt azokat felkérni és csárdást táncolni velük.

Kedves Olvasóim!

Ezt a részt azért helyeztem el a könyvemben, mert sokan nem tudják, hogy Jézus szereti, ha az emberek vidámak, örülnek, mulatnak és boldogok, és mert Bugac ilyen esemény volt, ezért írtam bele.

ELŐADÁSOK

Kedves Barátaim!

Az általam megtartott előadásokból szeretnék néhány érdekes és tanulságos esetet elmondani.

Amikor elkezdtem az előadásokat tartani, elmentem az Angolkisasszonyokhoz is, ahol a lelki igazgatónő szívesen fogadott és adott időpontot, majd mondta, nehogy azt higgyem, hogy ezek lányok hibátlanok, ha tudnám, hogy beszélnek a szünetekben egymással, akkor bizony nagyon meglepődnék. Amikor elkezdtem a történetem a terem zsúfolva volt. Képzeljék el, a szünet nélküli 2 órás előadásomat szó és mozzgolódás nélkül olyan fegyelmezetten hallgatták, hogy még csak a szempillájuk sem rebbent. Úgy éreztem, Jézus minden csodáját átérezték ezek a „rossz” lányok, én meghiúsítottan köszöntem meg nekik.

Amikor elmentem az egyik legnagyobb középiskolába az igazgató úr fogadott és kérdezte, hogy miről szól majd az én előadásom. Elmeséltem neki részletesen az én történetem. Azt mondta, hogy ez nagyon szép, de ezt sajnos az ő tanulói nem fogadják, elmesélt néhány dolgot, hogy milyen diákok vannak manapság, hogyan is bánnak a tanárokkal. Aztán végül mégis elgondolkozott az igazgató úr és így szólt:

– Nézze, kap egy lehetőséget egy előadásra, és ha a visszajelzések úgy mutatják, hogy ezzel az egy icipicit is megérintette a lelküket, magának adom az egész iskolát. Nem kaptam meg az iskolát, de egy hónap alatt november közepétől december közepéig 13 előadást tartottam 13 osztály diákjainak 2011-ben. 2012-ben további 25 előadásom volt.

Az eddigi előadások után felkerestem az igazgató urat, majd az igazgató helyettes urat, megköszönve a nekem adott lehetőségeket és azt is, hogy ezen előadásaimmal a remélt lelki biztatást sok tanulónál elősegítettem. Ha még arra is gondolok, hogy mit mondtak, hogy ez nem egyházi iskola és én mosolyogva mondtam, a fontos, hogy azért ezeknek a nagy gyerekeknek is van lelkük.

Talán a negyedik előadást tartottam, ami után a hallgatók fel se keltek, két fiú kijött és mondták az osztályfőnök nőnek, hogy nem akarnak menni a másik órára, szeretnék Béla bácsit tovább hallgatni. De a tanárnő ezt nem engedhette meg, a másik órát meg kellett tartani.

A legtöbb előadást (két zűrös előadás kivételével) nagyon szívesen fogadták a hallgatók még abban az osztályban is ahol csak bukott tanulók voltak, de nagyon rendesek voltak ők is.

Nem akarom untatni az olvasókat, hallgatókat, de még egy előadást el kell mondanom. A fiúk, lányok rendkívül figyelmesen hallgatták az előadást engem figyelve. A végén, amikor jöttünk ki visszanéztem, megálltam, mert a hallgatók nem álltak fel, csak néztek utánam mereven.

Mondtam a mellettem álló osztályfőnöknek, hogy nézze, ezek nem mozdulnak, és azt mondta erre, hogy ne csodálkozzak, hisz ők még életükben ilyen előadást nem hallottak.

Ne tessék ilyet mondani, hát templomba és hittanórákra nem jártak? – kérdeztem. A tanárnő nem szólt, csak a fejét ingatta és halkán csak annyit mondott:

– Tudtommal nem!

Amikor rájöttem, hogy Jézusnak nem hála az, ha szöveget adok az árvaházaknak, vagy pénzbeli segítséget nyújtok a templomok felé. Ezért kiadtam egy könyvet, és tovább szerveztem az előadásokat, még több iskolában, szociális otthonokba és máshol is tartottam őket. Ha csak 2-3 ember lesz Istentisztelő az előadásom után, akkor már megérte! Ezek után nagyon boldog vagyok, és ezzel szeretnék hálát mutatni Jézusnak, hogy a várakozásomnál eredményesebb lett ez az elképzelés.

Még egy iskolát szeretnék említeni. A Mátyás iskolában, ahol két osztály szorongott egy teremben, tartottam előadást. A végén a tanulók közül 5 fiú kijött, megköszönték az előadást és kérték, hogy mutassam meg nekik milyen könyvből tartottam az előadást, megmutattam mindenkinek. Este felhívtam az osztályfőnököt, és arról beszéltünk, hogy a gyerekek biztosan azért kérdezték a könyv címét, hogy

megvehessék a szüleiknek. De mondtam, ezt nem árulják üzletbe, mert nem kértem, de megígértem, hogy másnap viszek be és adják oda a gyerekeknek, majd három hét múlva, kiolvasás után érte megyek. A tanárnő megköszönte és kérte, hogy ne csak egy könyvet vigyek, hanem többet, mert szeretnének a könyvtárukba is belőle. Természetesen vittem a könyveket.

A Piaristák igazgatója kért fel legutóbb 2 előadásra, természetesen ő is ott ült és a végén, mindkettő után nagyon szépen megköszönte Kuti Béla igazságtételét.

Már elkezdtem a református iskolában és gimnáziumban is az előadásokat és januárban az első 5 előadást meg is tartottam, ahol nemcsak a tanulók, hanem a hittantanár lelkészurak is nagy figyelemmel kísérték, majd köszönték meg az előadásom, de a város minden általános iskolájában (1 kivételével) tartottam már előadást.

Volt ahol egy évben többször is felkértek és örömmel el is fogadtam, amit nemcsak az igazgatók, tanárok, de még a fiatal tanulók is dicséretesen fogadtak minden esetben.

A Lestár szakközépiskolából az igazgatónő mindig kedvesen felhív és mondja az időpontot, mikorra várnak szeretettel!

Nem csak Kecskeméten, hanem más helységeken is Kerekegyháza, Lakiteleken, Ballószögben és több környékbeli településen is szívesen fogadták az előadásokat.

A nagytemplom közösségi házában tartottam a közelmúltban egy előadást, az előadás után egy középkorú nő szaladt utánam,

és elmondta, hogy nagyon figyelte az előadásomat, főleg azt a részt emelte ki, amikor Ausztriába utasítást kaptam, hogy induljak, és a hetedik lépés után megállított a hang és valaki átölelt, majd ezután rám lőttek, majd a repeszek előttem csapódtak be, tudtam, hogy Jézus segített meg itt is.

Elmesélte, hogy ő is csodának részese, mikor egyszer kint dolgozott a kertben, az egyik pillanatban az agya hatalmas erővel sürgette, hogy menjen be a lakásba, rohant is befelé és mikor kinyitotta az ajtót látta, hogy a férje felakasztotta magát. Meglátta az asztalon lévő kést, felkapta és elvágta a kötelet. Ezután még több évig éltek együtt a férjével az előzőeknél is nagyobb harmóniába a később bekövetkezett természetes haláláig. A hölgy története is bizonyítja, hogy Jézus sokféleképpen intézkedik, ha úgy látja, hogy azonnal segítséget kell adni.

KOVÁCS NÉNI

Kedves Barátaim!

Az egyik hallgatóm megjegyezte, hogy Jézus nagyon keményen intézkedik sokszor. Én azonban sok finomságot észleltem mindig a különböző segítségeiben.

Elmesélek még egy történetet. Egészen fiatal házasként együtt laktunk egy házban, egy hasonló családdal. A barátságot tartva a karácsonyt is együtt ünnepeltük. Úgy alakult, hogy karácsony estén mindig náluk vacsoráztunk, pár nap múlva pedig ők jöttek át hozzánk. A barátom anyósa

a Kovács néni – főzte mindig a kedvenc ételemet, a töltött káposztát, és ez így van azóta is. Ő 65 éve fogad ezzel az étellel, ő most 107 éves és tavaly 106 évesen is ő főzte meg a

karácsonyi töltött káposztát lányával, Évikével.

Én 100 éves kora óta úgy érzem, hogy Kovács néni Jézus szeretettel segíti, hogy ezt a szokását megtartva egy kis örömet adhasson mindkettőnknek.

MADÁRCSICSERGÉS

Most 2013. január második felében a reggeli órákban, csodálkozva láttuk, – nem csak én, hanem sokan mások is – hogy hatalmas madársereg repült itt közvetlenül kb. 50 méterre.

Nem szabályosan, mint néha látni, hogy v alakban repül kb. 20-25 madár. Ez a csapat nem szabályosan, de egy tömegben, szétszóródva repültek, Kecskemét belvárosát körbe szállták, úgy hogy a csapat összeért, nem volt vége. Ezt a kört csinálták párszor, aztán eltűntek, de három nap múlva megismételték.

Elgondolásom szerint kb. 1500-2000 madár lehetett. Ez meglepett. Egy biztos, ez egy komoly tisztelgés volt, amit sokan szívesen láttunk.

Csak azt még nem tudom kinek szólt, én csak arra gondoltam, hogy valami istenségnek szólhatott, és ha ez igaz lenne, akkor csak Jézust tisztelhatték meg.

Akár az 1000 lépcsőfelmelegítés valamennyi évfordulójára, vagy Jézus egyéb más csodájára emlékezve.

"ÉLETEM ÉS JÉZUS CSODÁLATOS LELKI!"

Három éve azért írtam a könyvet, mert úgy éreztem, hogy ezeknek a csodáknak mindenkinek el kell jutnia. Azóta többször pótolnom kellett, mivel 88 évem alatt Jézus mindvégig velem volt és mindig újabb események jutnak eszembe. Számításom szerint legalább 18.000 ember ismerte meg történeteimet könyveimből és az előadásaimból.,

Közülük, nem tudom mennyien, de remélem sokan elgondoltak azon, hogy Jézus milyen nagyon-nagyon lelkiismeretes, hogy mindenkin, aki megérdemli – ezt hozzá kell tennem – segít.

Ezt úgy érzem, el kellett mondanom, hogy lássa Jézus, hogy igyekszem. Igyekeztem életemben egy icipicit meghálálni azt a csodát, hogy 7 éves koromban nem engedte, hogy meghaljak, se 8, se 9, se 10, se 20, hanem 88 éves elmúltan és még élek, és még mozog a kezem, lábam, mehetek még templomba, és ott is és itthon is imádkozhatom hozzá, mert Jézus olyan csodálatos, hogy én gyermekkoromban el sem tudtam képzelni, hogy ilyen is van. Én nagyon hálás vagyok neki!

Gondolják át azt, amiket elmondtam, és ha úgy érzik, hogy Önöknek is tisztelni kell Jézust, akkor Jézus biztosan meg lesz elégedve Önökkel.

Végül még egy gondolat, ebben a mostani világban és a jövőt figyelve mindenütt csak a baj, a tragédiák láthatók.

Nem tudom, és a nálam sokkal okosabb emberek sem tudják, milyen lesz a jövő, ezért én mindenképp még jobban ragaszkodom egy biztosabb lehetőséghez, egy segítő istenséghez, Jézus Krisztushoz.

Engedjék meg, hogy egy rövid kis szakasszal a könyvecskémbe lévő cseményeket kiegészítsem. Ez azért van így, mert Jézus nagy csodáinak nagy részét nem azonnal, hanem a későbbiekben észleltem. Így volt ez a kolozsvári gyógyítás után is, ahol, is a három egyenként is gyógyíthatatlan betegségemből már kigyógyított, de nem tudtam, azt hittem akkor, a jó levegő tette ezt.

Hiába mondták az orvosok, hogy ez nem lehet, itt valami félreértés van. Vagy nem jók voltak az orvosi vélemények, vagy valami csoda történhetett. Én csak mosolyogtam rajta, hogy biztos a jó levegő tette ezt.

Ausztriában, amikor az oroszok bemérettek, és rámlóttek, amikor megmenekültem, mert a lövés előtt egy pár másodperccel az agyam kapott valamilyen utasítást, hogy indulnom kell, és én indultam, majd egy 4-5 másodpercen belül kaptam egy másik intést, hogy álljak meg. Akkor még azt is éreztem, hogy mintha valaki átöltet volna, nehogy véletlenül továbbmenjek, és így történt, hogy sem a lövedéknek a robbanása a hátam mögött, sem pedig az előttem lecsapódó repeszdarabok nem sértettek meg, és így maradtam életben.

Amikor észhez tértem a megdöbbenéstől, és lerohantam a dombról, nehogy bemérjenek még egyszer az oroszok, akkor rájöttem, hogy ez nem lehetett véletlen. Én nem tudtam, hogy mikor kell pontosan elindulnom, melyik másodpercben, és mikor kell megállnom, hogy sértetlenül megússzam ezt a dolgot.

Akkor döböntem rá arra, hogy ez egy isteni csoda volt. Csak Jézus lehetett, aki segített: Ilyen így volt, mert ott voltam. Miután elértem a dombról, ott elkezdtem sírni-zokogni.

Ezt csak azért ismétlem, hogy példaként hozzam fel, hogy a csodák, Jézus segítsége, gyógyítása is több esetben csak később tudatosultak bennem.

Mentem a közelmúltban egy késő őszi napon a postára egy levelet feladni. Ahogy elhaladtam az új kollégium mellett, a református templom oldalán lévő feljáró sarkához értem a lépcsősor elé. Ott valami kényszerített, hogy álljak meg. Megálltam és néztem a lépcsőket:

– Te jó Isten, én itt aludtam 7 teljes év telén, hétköznapokon, hétvégéken, őszől-tavaszig hajnali fél 5-től fél 8-ig?!

Ekkor döböntem rá, hogy Jézus már akkor megsegített, már akkor meggyógyított, mert a vékony kicsi ruhácskában, és cipőcskémben, ami volt nekem, abban én nem bírtam volna ki minden éjszaka ott ücsörögni – ez az ücsörgés olyan szundikálás szerű volt, ez volt az alvásom, tulajdonképpen minden éjszaka, telente.

Amikor ezeken végigmentem gondolatban, akkor arra a következtetésre jutottam, hogy Jézus már akkor megsegített, mert én nem 15 éves koromban voltam halálos beteg, hanem már itt 7-8-9-10 éves koromban. Szinte minden héten lebetegedtem volna, ha Jézus nem segít. Jézus akkor is már segített, megvédett. Ez volt tulajdonképpen a legnagyobb csodái egyike, hogy engem a pici kis emberként Jézus megmentett a betegségektől, a haláltól.

Engedte, hogy tovább dolgozzak minden nap, minden hónapban, minden télen, éveken keresztül ide járjak, ha már így találtam el, hogy nekem ez célszerű.

Bár sajnós az igazság az, hogy butaság volt tőlem. Hiszen akkor még nem volt annyi eszem, hogy többet értem volna el azzal, ha ezen a két km-es úton, a Bem utcai Kék Egérből nem ide jöttem volna éjszaka pihenni, hanem haza mentem volna, és onnan jöttem volna reggel vissza.

Csak hát sajnós én akkor még, ha ügyes is voltam egyes dolgokban, de még nem voltam annyira kifinomult érzéssel és gondolatokkal megáldva, mint később, hogy tudtam volna, hogy ez így butaság, ezt én nem bírom ki.

Most már tudom, hogyha Jézus nem segít, akkor ez nem történik meg. Akkor én ott az első hetekben kikészülök.

De nem készültem ki, hanem ha jöttek a gyerekek fél nyolckor, akkor szépen lejöttem, vagy letámolyogtam, vagy Jézus segítségével lemásztam onnan a lépcsőkről, és folytattam ott ahol alig néhány órája abbahagytam.

Aztán kimentem a piacra anyukámhoz, hogy egy kis kenyeret meg túrót egyek reggelire. Így kezdődött a napom. Érdekes, hogy ezt eddig fel sem fogtam.

Csak most, ahogy ott megálltam megdöbbenve. Végigfutott a gondolat rajtam. Akkor jöttem rá, hogy Jézusnak ez egy igen nagy csodája volt.

De ő ebből nem csinált reklámot magának, hanem csendben történt ez a segítsége.

Azon már elgondolkodtam többször, de most megerősödött bennem ez a hit, hogy én azért kaptam Jézustól ezeket az egész életemre szóló hatalmas segítségeket, mert akkor ott 7 éves koromban elkezdtem dolgozni, és ő látta azt, hogy milyen tehetetlen gyenge kis emberke vagyok.

Azt is látta, hogy én teljes szívvel, lélekkel, akarattal teszem ezt. Nem kényszerből, hanem olyan szívesen, és úgy örültem, hogy csinálhatom, hogy ebből is majd egy pár forintot tudok naponta édesanyámnak juttatni.

Gondolom annyira megsajnálta engem ott, hogy azért vett pártfogásba, és azért érezhettem a pártfogását hosszú időn keresztül, egészen a mai napig. Valahogy nagyon meghatotta Jézust, hogy egy ilyen kis törekeny emberke a szülei és testvérei megsegítésére hajlandó ilyen nehéz dolgokat megcsinálni.

Amikor ezeken túltettem magam, hogy Jézusom, hát micsoda segítséget kaptam én akkor. Hányszor mentett meg Jézus a betegségektől és a haláltól, azt ki sem lehet számolni. Állandóan ez foglalkoztatott a gondolataimban.

Egy következő vasárnap jöttem ki a templomból, előttem ment egy kis család. Papa, mama és három kislányuk. Az egyik, a papa mellett menetelő kis lányka okos, masszív kislánynak tűnt. Nézegettem, hogy biztos ilyen lehettem 7 éves koromban, amikor elkezdtem a munkát. Mert azért erősnek kellett lennem, hogy tudjam cipelni azokat a kosarakat, amik általában 8-10, majd 12 kilósak voltak, ha a kosarat meg a benne lévő pár kiló narancsot, mandarint, vagy egy dobozka rumosat számolom. Nem is tudom, hogy bírtam én ezt el egész nap, éveken keresztül, télen-nyáron.

Erre gondolva figyeltem ezt a kis leánygyermeket, majd odamentem az édesapjukhoz és megkérdeztem:

- Tessék szíves megmondani hány éves ez a kislány?
- 11. Felelte.
- Te jó Isten! Kiáltottam.
- Mi baj van? Kérdezte az apuka.
- Én hogy nézhettem ki 7 éves koromban, amikor elkezdtem dolgozni? Kérdeztem. Azt mondta a papa nézzem meg a középső kislányt, azt a kis szőkét, ő most múlt 7 éves. Odamentem hozzá, körbenézegettem, aranyos volt, kis vékonyka, gyenge kisleányka.

Aztán láttam 1-2. osztályos fiúkat is az uszodában, amikor úsztak, meg előtte az öltözőben. Azok is kb. így néztek ki 7 évesen.

Ilyesmi lehettem én is. Ezen nagyon-nagyon elgondolkodtam. Te jó Isten, hogy tudtam én ezt megoldani? Mekkora segítséget kellett Jézusnak adni nekem, mennyi erőt, energiát, és hogy kellett fogni a kezem, hogy én ezt meg tudjam oldani?

Enélkül, én ott összeesek vagy meghalok, vagy megbetegedek, vagy bármi történhet velem. Mindettől megvédett Jézus.

Volt egy-két olvasóm, aki tett olyan megjegyzést, hogy nagyon szép volt a könyve Kuti úr, nagyon szép volt Béla – ki hogy szólított – volt benne egy-két dolog, amit nem egészen értettünk, de azért nagyon szép volt a könyv és az élete is.

Akkor még nem tudtam, de most már úgy hiszem, hogy arra gondolhattak, hogy ez a 7 éves gyerek hogy tudott éjjel-nappal dolgozni.

Akármilyen elszánt volt, akármennyire a szíven viselte ezt és akármennyire szeretettel dogozott, ezt hogy bírhatta ki.

Ezt akkor még sem Jézus nem tette nyilvánvalóvá és én sem jöttem rá, hogy ez valójában miért történt így.

Csak nagyon későn, életem vége felé tudatosult bennem, hogy Jézus mennyire szeretett engem.

A szeretete ott kezdődött, amikor meglátta azt a picit, gyenge, kis semmi emberkét, aki éjjel-nappal télen nyáron csinálja a dolgát, és nem hagyja abba a mai napig sem.

Ez nagyon megrázott. Amikor a templomba mentem, következő vasárnap, szétnéztem az udvarban. Jobbra-balra, a több ezer kis márványtáblácskára mind köszönő szó volt rávésve a Szűzanyának vagy Jézusnak: Úgy látszik, nagyon-nagyon sok embert megsegített a Szűzanya és Jézus.

Olyan megjegyzések vannak ott, hogy meggyógyult a gyermekem, stb. .

Úgy éreztem, hogy le kell írnom ezeket a gondolatokat. Hozzá kell csatolnom a könyvemhez, hogy elhiggyék ezek mind megtörténtek.

Voltak akik kételkedtek abban, amit leírtam életem történetéről.

Nem is csodálom, mert ismerem az embereknek egy részét,

és látom, hogy nem 7 éves , hanem 20-30-40 éves férfiak nem hajlandók ilyen munkát végezni, ilyen körülmények között azért a kicsi kis jövedelemért, hogy segítsenek szüleiknek, nagyszüleiknek.

Ezért úgy gondoltam, hogy ezt beteszem a kis könyvecskémbe még, hogy higgyék el, hogy tényleg megtörtént mindez.

Kedves Olvasóim!

Szűrjék le azt a következtetést, hogy ha valakinek komoly a bánata, gondja van, fél valamitől vagy valakitől, akkor csak Jézus segíthet.

Ismét eszembe jutott egy példa. Elejében, amikor a könyvet kezdtem karácsony után kiadni olvasásra, elmentem az egyik gimnáziumba, ahol az igazgató nagyon kedvesen leültetett, és kérdezte, hogy miről is szól ez a könyv. Úgy nagy vonalakban elmondtam. Azt mondta, hogy ne ilyen nagy vonalakban, részletesebben. Azt kérte tulajdonképpen, hogy mesélem el mik voltak ezek a csodák..

Akkor elmondtam, hogy Jézus hogy segített meg.

Végighallgatta az egész előadásomat, és amikor befejeztem azt mondta:

– Ide figyeljen uram, én soha nem voltam vallásos, soha nem jártam templomba, soha nem imádkoztam egészen addig, amíg a két éves kislányom nagyon beteg nem lett.

Ez a példa is mutatja, hogy mindenki életében lehetnek

problémák, akár párkapcsolatról, akár gyerek, akár nagyszülők életéről van szó. Bajban vannak, segíteni kellene, kihez forduljanak? Már az orvosok sem segítenek, már pénzük sincs .Akkor még mindig van valaki:

Jézus. Jézushoz kell fordulni!

Én még most is minden este beszélek Jézushoz, még most is minden este társalgok vele.

Hát persze, én mondom, és ő hallgat, ott a szobácskámban. Elmondom a sikerélményeimet, a félelmeimet, bánataimat, a problémáimat röviden. Úgy éreztem, hogy mióta ezeket így nem csak az agyamban látja Jézus, meg a szívemben, meg a lelkemben, hanem még el is mondom neki, mégjobban figyel rám. Ez nagyon jó és biztató nekem az életem további részére, akármilyen kevés is már, mert nagyon öreg vagyok.

Ezért kérem kedves olvasóim, hogy tiszteljék és szeressék Jézust. Ő tud segíteni, ha úgy érzi, hogy segítségre van szükségük. Én azt nem mondom, hogy minden esetben segít. Ilyet én nem állíthatok, ezt csak ő tudja.

Az olvasóimnak nem árt arra gondolni, akkor is ha jelenleg nincsen semmi bajuk, hogy lehet a családjuknak, a nagyszüleiknek, a gyermekeiknek valami gondja-baja. Ezért nem árt Jézust tisztelni, nem árt hozzá fordulni. Jézushoz imádkozni, mert baj esetén csak úgy tud segíteni.

Ne haragudjanak, hogy ilyenekkel is terheltem a könyv olvasóit, de úgy éreztem el kell mondanom, hogy Jézus ezt csak segítségnek szánta, de én akkor is csodának tartom, mert ez egy valódi csoda volt, még a többiekénél is nagyobb.

Ezt el kellett mondanom azért, hogy tanuljanak belőle, vagy levonjanak egy konzekvenciát. Mindenki eldöntheti, hogy miben hisz, én senkit nem akarok befolyásolni. Csak a saját példámon, az említett igazgató példáján és sok másén, amit látok magam körül, úgy érzem, hogy amikor már nem lehet földi dolgokba, emberekbe kapaszkodni, akkor még meg kell próbálni Jézust. De nem már az utolsó percben, hanem minél hamarabb. Nem kerül pénzbe, semmibe se, csak Jézus felé egy kis tiszteletbe.

Ennek tudatában az utóbbi napokban megkérdeztem egy orvos barátomat:

– Mondd, ilyen körülmények között meddig bírja ki egy gyerek?

– Általában 2-3 hét után már súlyos beteg lesz, de ha akkor kórházi kezelést kap, még életben maradhat egy-két hétig.

Én mégis itt vagyok!

Ennyit akartam mondani.

Sokat gondolkoztam azon, hogy első időtől kezdve megsegített, de hogyan történt ez?

Én úgy gondolom, hogy megsajnálta azt a kis buta gyermeket, akit látott. Napi 20 órát dolgozott, soha nem pihent, nem törődött semmivel, nem törődött a saját életével, csak azért, hogy

édesanyját és a kistestvéreit meg tudja segíteni. Gondolom annyira megsajnálta, hogy pártfogásba vett, nem engedte, hogy meghaljak, sőt azt is elősegítette, hogy ilyen betegséggel évekig télen-nyáron napi 20 órát dolgozzak.

A napi 20 órát hét éven keresztül minden nap ledolgoztam, hétköznapi-szombat-vasárnap-ünnepnapi. Hét évig nemcsak hogy szabadságon nem voltam, de pihenőnapot sem tartottam, amit csak úgy tudtam megtenni, hogy Jézus nagyon megszeretett, és nagyon megsegített.

Visszatekintve a betegségeimre, az emberekkel folytatott beszélgetéseimre, templomi látogatásaimra, arra a meggyőződésre jutottam, hogy igaz az, hogy Jézus nagyon szereti az embereket.

Ha az életemre gondolok, és arra, hogy mindvégig velem volt a 88 év alatt, csak arra a következtetésre juthattam, hogy Jézusnak borzasztó nagy lelke van.

A csodálatos lelkével segített engem, hét éves koromtól kezdve a mai napig.

RÁKOS GYERMEK ALAPÍTVÁNY

Az eddigiekből kiderült, nagyon szegény családból születtem, olyan szegények voltunk, hogy csecsemőkoromtól 10 éves koromig lakásunk is úgy volt, hogy havonta költöztünk, mert 1 hónap után kitették a szűrűnket, mert nem tudtuk fizetni a lakbért.

Gyerekkoromban is úgy tudott a 7 tagú család enni, hogy Jézus még elejében észrevett és nem hagyott magamra, olyan segítségeket kaptam tőle, amit az eddigiekből biztos megértettek.

20 évesen már olyan munkákat csinálhattam, hogy nagyon szépen tudtam keresni és ekkor kezdtem a családomat segíteni. Amikor már volt lehetőségem a Barátok Templomának a festéséhez, renoválásához és a műkerti kápolna építéséhez is hozzájárultam.

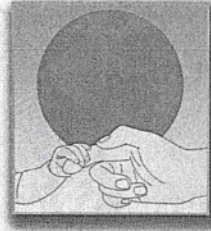
Böjte atya Erdélyi Árvaházának gyerekei részére is küldtem egy teherautó szövetet és egyéb anyagot, hogy fel tudja öltöztetni a sok kis szegény magyar gyereket, akiket összeszedett, hogy legyen ennivalójuk, lakhelyük.

Szegény ember Kecskeméten is van, így a KKK igazgatójával megbeszéltem, hogy küldök egy teherautó szövetet, mert nekik van varrodájuk, és beszélünk a Munkaügyi Központtal, hogy ha valaki munkát keres, és varmi is szeretnének, akkor küldhetik a KKK-ba, mert ott megtanulhatnak varni.

Amit megvarrtak, ingyen elvihették.

2012-ben egy nagyobb csoda után megmaradt jelentős összeget teljes egészében elküldtem a Gyermekrák alapítvány részére.

Úgy gondoltam 88 évesen, a gyerekkoromra emlékezve, hogy nekik nagyobb segítség ez, hogy megvehessék a szükséges gyógyszereket, hisz ők is szeretnének élni.

OKLEVÉL

A GYERMEKRÁK ALAPÍTVÁNY

köszöni, hogy

Kuti Béla

Felajánlásával támogatta
a rákos gyermekek gyógyulását!

Köszönjük a támogatást!

Budapest, 2012. június

Balogh István
elnök

H-1084 BUDAPEST, RÁKÓCZI TÉR 10. TELEFON: 217-1034, 217-1035, 477-0600, 477-0601 FAX: 477-0602
E-mail: gyermekrak@gyermekrak.hu
BANKSZÁMLA: GYERMEKRÁK ALAPÍTVÁNY 10200847-32415630-00000000

Köszönő oklevél a Gyermekrák Alapítványtól a támogatásért

Természetesen a lányaimat, üzlettársamat, unokáimat is segítettem. Úgy gondolom ennek a felsorolása nem szükséges, csak annit, hogy nagy-nagy örömmel töltött el, hogy ezeket megtehettem.

TÁRSADALMI MUNKÁIM

- 30 évig a Kecskeméti Városi Tanács tagja voltam, valamint a Kereskedelmi, Ipari, Mezőgazdasági Bizottság tagja. Minden hónapban volt tanácsülés és bizottsági ülés. A tanács tag hivatalos munkái mellett a város különböző vállalataihoz is kijártunk segítő célból. Pl.: Habselyem gyár, Konzervgyár, fűszer nagykereskedés, mezőgazdasági üzemek, TSZ-ek és még kb. 25-30 céghez.
- Hazafias népfront kecskeméti elnökhelyettese is voltam.
- KISOSZ Országos alelnöke, Bács megyei elnöke és kecskeméti városi elnöke lettem.
- 1961-ben segítettem az Autóklub szervezésébe, de különállóan is több dolgot megoldottam, egy személyben voltam felelős szervező, főrendező és tervező.
- Szerveztem pl. NDK-magyar nagygyűlést, lengyel-magyar, valamint bolgár-magyar nagygyűléseket.
- Olvasó- írótalálkozók, kiállítások szervezése az új kollégium dísztermében is a feladataim közé tartozott.
- Fémgyűjtés szervezése Kecskeméten, a gyűjtéseket különösen nagy lelkesedéssel csináltam mindig.
- Például az árvízkarosultaknak gyűjtöttünk eredményesen, ezt több évben csináltam. De gyűjtöttünk az öregeknek is komolyabb összegeket.

- Ugyanakkor képviseltem a megye kiskereskedelmének érdekeit is. Ezt sohasem hagytam ki a munkámból.
- Volt kihelyezett gyűlésünk, többek között a kecskeméti Konzervgyárban, ezenkívül sok más vállalatnál, intézménynél, szövetkezetnél, ahol részben az ottani problémákat vetettük fel, próbáltunk segítséget adni, vagy jelezni az illetékesek felé a gondjaikat.

Ez 30 évnyi társadalmi munka, amit a boltom mellett végeztem, legalább 8 munkaévet töltött volna ki. Ha ezt jegyezték volna, ezért fizetés járt volna. Nem járt, nem is kértem, nem is számítottam rá.

Olvasóimtól még egy kis megértést kérek!

A következő oldalakon, azaz a második részben az életemről, munkáimról is adok egy kis áttekintést rövidítve, – amelyeket az előző könyvemben „Az életem és a csodákban” részletesen is olvashatnak – mert így Önök is rájönnek, hogy csak Jézus segítségével tudtam ezeket megoldani.

HÁZASSÁG

A boldog ifjú pár

Amikor hazajöttem Kolozsvárról, már nem mehettem vissza, mert nem tudtam volna dolgozni a kereskedő szakmában, ott ahol mázsás súlyokat kellett emelgetnem, ezért a főtéren egy Szabó nevű csemege kereskedőnél helyezkedtem el, mint segéd.

Akkor egyébként még levante voltam, és 19. évembe lépve a sportpályán lévő étterem épületében lévő tánciskolába is eljártam, és ott ismerkedtem meg egy csinos szőke, hasonló korú kislánnyal, és megkértem az édesanyját, hogy meg tetszik-e engedni, hogy a kislányát hazakísérjem.

– Persze kisfiam, nyugodtan kísérd haza, és aztán hárman mentünk haza a Sétatéri lakáshoz. Ez többször megisméltődött, végül is házasság lett belőle, a Nagytemplomban tartottuk az esküvőt.

Sajnos az időpont nem a legjobb volt, mert pár héttel az esküvő után Kecskemét alá értek az oroszok, és Kecskemétet kiürítették.

Kedves olvasóim, ami ezután következett, arról már a csodák-fejezetben írtam.

ÜGYNÖKI TEVÉKENYSÉGEM

Miután hazajöttem Kecskemétre Ausztriából, bementem a polgármesteri hivatalba, és ügynökségre ipari igazolványt kértem.

Ennek birtokában elkezdtem keresni azokat a gyárakat, cégeket, akiknek ügynöke lehettem.

Szívós munkával 14 komoly céggel sikerült szerződést kötnöm, Kecskeméten és körzetében, Cegléden, Szolnokon, Dunaföldváron, az ország középső részén.

Ezek a cégek a következők voltak:

1. Kozma Húsárugyár, Budapest
2. Kecskeméti vegyészeti Gyár
3. Államosított Kispesti Húsárugyár
4. Izsák Festékgyár
5. OMTK Budapesti Gyárai Tejért
és ehhez jöttek a vidéki tejüzemek

6. Mautner Dezső Fűszer- Gyarmatáru Nagyker., Budapest
7. Reizer Lipót és tsa Paprikamalom, Szeged
8. Weiss Manfréd Konzervgyár, Budapest
és később csatlakoztak hozzá az államosított vidéki
konzervgyárak is
9. Stühmer Csokoládégyár, Budapest
10. BOON Kakaó és import vállalt, Budapest
11. Kolauch Károly faiskola, Szeged
12. Pollák Sámuel Zsák-, Zsineg-, és Ponyvagyár, Szeged
13. Warhanek C. Budapesti Gyára
14. Herz Ármin Fiai Szalámigyár, Budapest

A fenti cégek eredeti bélyegzős cégjelzéses megbízólevelei megvannak.

Ezeket a cégeket 1945–49 között képviseltem.

Amikor ezeket a cégeket megkaptam, várakozásomon felül, nagy érdeklődést keltettem, mert legtöbb cégnek olyan áruik voltak, amelyre nagy szüksége volt a kiskereskedőknek, magánkereskedőknek.

Például a Kispesti Húsárugyár, OMTK tejipar tejüzemek áruira, a Weiss Manfréd konzervgyári áruira, a csokoládégyár áruira, a Herz Szalámigyár áruira, a BOON kakaóáruira, de mondhatnám legfőképpen a Mautner Dezső fűszer-gyarmatáru nagykereskedő áruira.

Amikor az első esetben végigjártam az egész körzet kiskereskedőit, igen sok rendelést kaptam, úgyhogy alig győztem megszervezni, hogy egy gépkocsi árut merre melyik városban szervezzem meg, hogy a cégnek is, meg a

kiskereskedőknek is jó legyen, és az időpont is jó legyen.

Ezzel kapcsolatban elmondok egy olyan eseményt, ami nagyon érdekes, mert amikor már többszörösen végigjártam a vevőimet, az egyik napon is indultam, reggel, Félegyházára, természetesen a közbeeső kisebb helyiségek kereskedőit is meglátogattam, majd a félegyháziakat, és utána a Csongrád felé eső vevőimet, majd amikor Csongrádon végeztem, már késő este volt.

Amikor átértem a Tiszán, Szentesre értem, már közeledett az éjféli. És a kiskereskedő vevőim nem mentek haza, nem zártak be, hanem világított ajtóban állva várták a Kuti Bélát. Mert ő olyan árukat tudott adni, amiket senki mástól nem kaphattak abban az időben, pl. szemes borsot, amit a gépkocsin már a többi áruval együtt 100 kilós zsákban küldtek, és nekem kellett szétosztani. És azért szerettek meg a kereskedők, mert tudták, hogy én ezt a borsot is és a többi árut is a valódi olcsó áron adom nekik, amelyet később, amikor már mások is árulták, dupla áron adták.

Természetesen sok más árut is rendeltek, és nekem a kiskereskedők hozzáállása lelkileg olyan nagy sikerélmény volt, hogy nem törődtem a fáradtsággal, mentem mindig, innen is még tovább Cegléd-Szolnokra, és így másnap délután értem haza Kecskemétre, fáradtan, de boldogan.

Persze nem csak borsot, nagyon sok árut közvetítettem ki, és kaptak meg a kereskedőim, pl. a tejértől nemcsak Budapestről, hanem vidéki tejüzemekből is jött állandóan a friss áru a kereskedőkhöz.

Nagyon sok kellemes élménnyel és sok-sok munkával, megfizetett ellenértékkel telt el ez az öt év, amíg ezt a munkát végezhettem.

De akkor jött egy államosítási hullám, és ez a munkakör megszűnt.

ALKALMAZÁSBAN A HM-NÉL

Szerencsém volt, mert egy ismerősöm hatására a Budapesti HM Honvéd Élelmező Raktárral is megállapodtam. A honvédségi laktanyák húsáruezellátásában, amelyet a kispesti államosított Húsárugyárból kellett kiszállítani az alakulatok raktáraiba.

Ez sem volt könnyű munka, ez is egy embert kívánt, hogy ellássam a feladatot, az szinte a nap 24 óráját igénybe vette. Ahhoz, hogy a szállításokat le tudja bonyolítani, szervezni, és időben a helyszínre érje a friss áru, csak ritkán tudtam Kecskemétre hazamenni. Így hát Budapesten a húsüzem melletti utcában béreltem egy kis kamrát, ott tudtam aludni.

De csak egy pár órát, és életemnek ez volt talán a legmozgalmasabb időszak. Legtöbbször 2-3 órai alvás után éjjel 2 óra körül kopogtatott az ablakon a húsárugyár egyik dolgozója, hogy Kuti elvtárs, a kocsi készen áll, indulhatunk. Én álmosan, fáradtan, percek alatt összeszedtem magam és már indultam is.

Ott várt az egyik üzemvezető, aki az aznapi mappával látott el. A hentesárut felpakolták a kocsira, ez olyan 30-35 mázsa szalámi és kolbász volt, és elkezdtük az áru széthordását.

Ez a túra: Budapest északi területe, aztán Tata, Tatabánya és

környéke, ez is sok időt vett igénybe, este 10 körül értünk haza a gyárba. Hazaérkezés után elrendeztük a papírmunkát, és mentem a kis fekhelyemre úgy 11 óra körül, és hajnali 3-kor jött újra a hentes:

– Kuti elvtárs indulhatunk?

A következő túra: Aszód – Hatvan – Gyöngyös – Eger – Tarnaszentmártoni löszraktár, majd Tokaj, Miskolc, utána Hajdúhadház, végül Debrecen volt. Akkor már éjfél volt, és onnan Pestre haza.

Az egyik túra után, amikor hazaértem, Kispestre a gyárba, jött Halmi Béla bácsi, aki a HM-hez beprotezsált, és mondotta, hogy behívták a gyárba, és közölték velem, hogy egy revízió, ellenőrzés volt a minisztériumban, és látták, hogy Kuti elvtársnak annyi fizetése van, 8000 Ft havonta, mint Rákosi elvtársnak.

Felelősségre vonták a HM illetékes vezetőit:

– Hogy képzelik ezt? Azonnal megszüntetni, mert hadbíróságra adjuk Önöket.

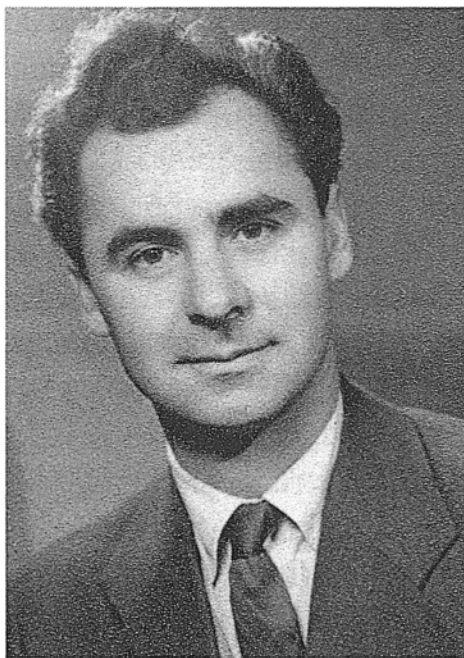
Ezzel a munkám megszűnt, és még örültem, hogy hazamehettem Kecskemétre.

Ahogy hazaértem utána elmentem a Kecskeméti Kisker vállalathoz, és még aznap felvettek a homokbányai építkezés kantinejába kantinevezetőnek. Nem volt vezető, nem volt olyan, aki vállalata volna ennek a kantinnak a vezetését, mert nagyon rossz volt a munkaidő beosztás.

Reggel 5-től 8-ig, délelőtt 11-től 2-ig, este 5-től 9-ig

minden nap, és hát ezt nem vállalta senki, én viszont elvállaltam. Mondtam magamban, ennél nehezebb dolgokat is megoldottunk. Délelőtt, délután pedig mentem vállalatokhoz és segítettem friss árut vásárolni a kantin részére, mert nagyon megszerettek az ott dolgozók.

Egyszer jött a kisker igazgató, és mondta, hogy menjünk be az irodába, és ott kijelentették, hogy a Kuti elvtársat innen beviszik a központba, mert ott lesz rá szükség. Az építkezés vezetői tiltakoztak, de az igazgató kijelentette, a Kuti elvtárs a Kisker dolgozója, mi rendelkezünk vele. Nem tudtam mit tenni, a Kuti elvtárs ment a Kisker irodába.

Fénykép az 1950-es évekből

Ott nem volt ilyen munka, de az sem volt egyszerű. Figyelnem kellett a város össze kereskedelmi egységét, hol mit kell változtatni, mit kell tenni.

AZ ELSŐ DIVATBEMUTATÓ ÉS AZ ÖTVENES ÉVEK

Egyszer kaptam egy színházjegyet a Katona József Színházba a jó munkám jutalmáért, ahol volt egy műsor. Hollós Ilona, akkor ismert énekesnő műsora. Utána még volt egy fél órás divatbemutató, ahol egy fiú és 3 lány ruhákat mutatott be. Nem volt egy nagy dolog, de nekem mégis nagyon tetszett, még nem láttam ilyet ezelőtt, éppen ezért a fél óra alatt az agyam állandóan működött, hogy hogyan lehetséges az, hogy ilyen szép kis műsort kb. 600 embernek mutatnak be?! Ennyi ember fért be a színházba.

Másnap reggel a főtéren találkoztam az igazgatómmal, és együtt mentünk az irodába. Amikor az egyik kirakat előtt megálltunk, azt mondtam:

- Igazgató elvtárs!
- Rendezhetnék-e én is egy divatbemutatót?

Rámnézett. Furcsa volt a tekintete. Ő egyébként egy pesti szabómester volt, előtte munkás káder.

Aztán végül megszólalt:

- Meg tudnád csinálni Béla?
- Meg én, igazgató elvtárs!
- Akkor csináld meg!

Én másnap reggel már Pesten voltam az ORI-ban (Országos Rendezőiroda), ott közvetítették ki a színészeket, és nekem is sikerült két színészt meghívnom a divatbemutatóra. Nem akartam, hogy unalmas legyen a rendezvény, ezért hívtam el őket. Azt sem akartam, hogy ez a nézőknek pénzbe kerüljön,

mint a színházban, ezért a színpadot Kecskemét főterére terveztem, oda ahol ma az új szökőkút áll. Onnan két 40 méteres kifutót készítettem, amelyeket a Kisker műszaki emberei készítettek, munkaidőben.

Ezekre reflektorokat és díszítéseket kértem. A kifutót végig szőnyeg díszítette, hogy impozáns legyen. Aztán bementem az általuk működtetett Kisker üzletkebe, ott helyes lányokat és egy-két fiatalembert kértem a divatbemutatóra, de miután büszke voltam a két kislányomra, őket sem hagyhattam ki, így Marika és Icuka is szerepelhettek a divatbemutatón.

Egyik kislányom a divatbemutatón, Icuka

Ők gyerekruhákat mutattak be. A divatbemutató egy vasárnapra esett, arra az időre terveztem.

Mondanom sem kell, hogy több ezer ember állt a színpad és a kifutók előtt. Az első előadás délelőtt fél tízkor kezdődött, a második délután fél négykor, a harmadik fél nyolckor volt. Az első előadásra kb. 12 ezer ember volt kíváncsi, a második előadásra 15 ezer, a harmadik előadásra megtelt a tér, a torony, a fák tetején mindenütt emberek voltak, kb. 40 ezren, annyian mint a Rákosi elvtárs beszédén.

Én csak 50 ezret számoltam, mert az esti előadáson voltak olyanok is, akik már az előző kettőn is lehettek. Így aztán nagyon boldog voltam, hogy a színházi 600 emberrel szemben az én divatbemutatómra jó 50 ezer ember volt kíváncsi.

Ennyi érdeklődőre senki sem számított

Nagyon örültem, ennek a sikeres rendezvénynek, mert ettől kezdve Kecskeméten, majd később a megyében is engem bíztak meg szinte minden kisebb-nagyobb rendezvény szervezésével.

A kecskeméti divatbemutató sikerét követően hamarosan elkerültem a megyei kereskedelmi osztályra és több nagy

rendezvény megszervezésére is lehetőséget kaptam, a megye különböző városaiban. Ezek közé tartozott 1952-ben a Kiskunfélegyházi Őszi Vásár, 1953-ban a Kalocsai Ünnepi vásár és Bajai Őszi Vásár.

Munkálataim során nagyon érdekes és kevésbé örömteli jelenségek is voltak. Egy alkalommal Nagymarosi, az akkori kecskeméti tanácselnök megkért, hogy szervezzek újra Bugacon rendezvényt, úgy mint régen.

– Tanácselnök elvtárs, én meg tudnám csinálni, de két ok miatt nem tehetem. Van egy üzletem, én vagyok a beszerző, a szervező, az eladó, és ez egy egész embert igényel. Másik ok, hogy most Bugacon az orosz hadsereg tankjainak, páncélosainak a gyakorlótere van, és ezért oda az orosz hadsereg vezetői külföldi turistákat be nem engednek, de még magyarokat sem.

Erre azt mondta, hogy elmegy a Szovjet Parancsnokságra, elintézi, hogy meg tudjam csinálni a Bugaci Idegenforgalmi Napokat a vendégek részére.

Csodák csodájára másnap reggel, amikor bementem a városházára, odajött hozzám Nagymarosi elvtárs, és azt mondta:

– Béla, úgy gondoltam, hogy megoldom én azt a másik dolgot, ami akadályoz a bugaci szervezésben. Minden reggelre írd össze nekem, mit kell csinálni aznap az üzleteddel kapcsolatban, és én meg fogom oldatni helyetted azért, hogy te el tudd készíteni a szervezőmunkádat, ennyit tudok segíteni abban, hogy az üzleted emiatt ne álljon meg.

Abban az időben ilyen városvezető az országban nem volt. El se hittem, hogy ilyen felajánlást kaptam. Miután úgy gondoltam, hogy minden rendben, kiderült, hogy az első feltételnél megakadtunk, mert a szovjet parancsnoksággal nem tudtak megegyezni, ezért a szervezés elmaradt.

Hiába volt a tanácselnök nagyon segítőkész, a dolog mégsem sikerült.

Minden el is rendeződött volna, de időközben ez a hír, ez a terv eljutott a rendőrség politikai osztályához is. Másnap megjelent nálam egy úr, egy elvtárs, – nem tudom, hogy mondják – kihívott az udvarra, és azt mondta, hogy a főnöke kérésére holnap reggel menjek be hozzá az irodába.

– Mondja meg a főnökének, hogy én nem megyek be! Hogy képzelik, hogy én bemegyek oda, amikor Kecskeméten engem mindenki ismer?

Ha én bemegyek, és meglát egy ember, az egész városban elterjed, hogy én megbízottja vagyok a politikai osztálynak.

– Szó se lehet róla, hogy átadjam! Hogy meri maga ezt üzenni a főnökömnek?

Ezzel elment. Másnap újra megjelenik, és mondja:

– A főnöke azt kéri, hogy az aggályaimra való tekintettel a következő nap délután 5 órakor a Budai Kapu bejáratánál, az ott lévő iskolához közel, a politikai osztály vezetője fog jönni személykocsival, meglátnak, kinyitják az ajtót, be kell szállnom.

Nem tudtam mit tenni, így történt.

Megállt a kocsí. Beszálltam. Ott volt a politikai osztály vezetője, és még egy politikai megbízott. Azért akartak velem beszélni, mert hallották, hogy valószínűleg én fogom megcsinálni az idegenforgalmat Bugacon.

Ha sikerül, akár most, akár a későbbiekben, akkor kötelességem lesz nekem minden olyan dolgról jelentést tenni, amit az idegenek, nyugatiak, franciák, németek, angolok és amerikaiak, tehát nyugati gyanús külföldiek lesnek, fényképeznek és esetleg beszervezni próbálnak embereket, ami a Magyar Népköztársaság érdekeire nézve kellemetlen lehet.

– Nézzék, attól függetlenül, hogy nem kívánok az osztálynak dolgozni, én magyarnak érzem magam, és ha bármi olyat észlelek, ami Magyarországnak, az én országomnak kellemetlen következménnyel járna, akkor azt az Önök felhívása nélkül is azonnal jelentetem volna a tanácsnak, pártnak vagy Önöknek, bárkinek, azt úgysem hagytam volna szó nélkül!

– Jó, akkor ez rendben van, ehhez tartsa magát!

Volt egy másik eset is, ami komolyabbnak ígérkezett.

Abban az időben minden vállalatnál volt egy ún. téglá, egy politikai megfigyelő, aki nem ott dolgozott, csak megfigyelőnek volt odaküldve. Figyelte az ott dolgozók beszélgetéseit, munkáját. Így volt ez akkor a kecskeméti Kiskernél is.

Egyik este a főtéren megyek hazafelcél, ott találkozom egy

elvtárssal, aki rám várt, meg is szólított, és mondta:

– Az a kérése, hogy ha ráérek, legyek olyan kedves, holnap esete hétkor a cifra palota bejáratánál várjam meg őt, nagyon szépen kér.

– Rendben van, ebben nincs semmi.

Eljött a nap, hétkor ott állt az ajtóban.

– Tessék befáradni!

Bement előre, mentem utána. Felmegyünk az emeletre, bementünk egy szobába. Hát látom, hogy az asztalnál ül egy ávós, őrnagyi vagy alezredesi egyenruhában, és mondta, hogy üljek le.

– Ahogy aztán az emberemmel – és rámutatott arra a férfira aki felvezetett – az elvtársammal beszéltem, akkor Önnek ezután kötelessége lesz írásban jelenteni mindent, amit a Kiskernél az emberek beszélgetéséből, viselkedéséből, cselekedetiéből lát.

– Nem tudom, hogy ezt miért tetszik mondani. Én ilyen ajánlatot, ilyen ígéretet senkinek nem tettem, senkinek nem is fogok tenni, Önöknek sem teszek, tessék elképzelni, hogy én azokat a fiatal embereket, lányokat, akikkel együtt tanultam, együtt dolgoztunk, és még most is dolgozunk feljelentsem? Szó sem lehet róla kérem.

– Csináljanak velem, amit akarnak, itt vagyok, az Önöké vagyok, de én ilyet soha nem csinállok. Ezt azért mondom most, hogy elejét vegyük annak, hogy valami formában erőszakkal kényszerítsenek, és ez hetek múlva derüljön ki, én soha senkinek ilyet nem teszek.

Gondolkozik a tiszt, aztán benyúlt az íróasztalába, kivett egy hófehér papírt, és mondta, írjam alá az üres lapot, és soha senkinek arról nem fog beszélni, a saját érdekében, hogy itt járt nálam, és hogy ilyesmire akartam felkérni.

– Akkor ez az ügy le van zárva, tudomásul veszem, hogy nem lesz dolgozónk.

Elmentem.

KALOCSAI ŐSZI VÁSÁR 1953

Egy őszi napon a Kalocsai Ünnepi Vásárt megtekintette a kereskedelmi miniszter.

A beszélgetése közben közel kerültem hozzá, egyszer csak rám nézett, ki ez a suhanc itt mellettem? Mellettünk állt a tanácselnök, a párt vezetői, akik elfelejtettek bemutatni, mint főrendezőt a miniszternek.

Itt Kalocsán úgy rendeztem meg a vásárt, hogy megkaptam a sportpályát, és a mellette lévő területet.

A sportpályán két nagy színpadot építtettem, ez kellemes színfoltja volt a vásárnak.

Az egyik színpadon a vezető olimpikonokat mutattam be. Őket mind lehívtam Kalocsára, beszámoltak derék eredményeikről, ez nagyon tetszett a kalocsai nézőknek.

A másik színpadon zenés előadások mentek egész nap. A sportpályán kívül lévő területen több utcát alakítottunk ki pavilonokból.

Hiszik, vagy nem hiszik, 12 sátoron és pavilonon neonvilágítás volt.

Úgy emlékszem, hogy akkor, 1953-ban Kecskeméten is csak két neonfeliratos bolt volt, egyik az Állami Áruház. Ehhez képest én ott 12 sátrat világítottam meg.

Amikor a miniszter végigsétált a sátrak között, csettintett, hogy ez igen, ilyet még egyik helyen sem látott. Kérdezte a körülötte állókat:

- Ki szervezte ezt a rendezvényt?
- Én! Mondtam, és bátran felemeltem a kezem.
- Akkor maga az a Kuti Béla, most már értem, hogy miért hallottam olyan sokszor a nevét.

Egyébként a vásár időtartama alatt itt Kalocsán, majd később Baján is csináltam szép divatbemutatókat.

Képzeld el, mindkét városban Svéd Sándor operaénekest sikerült elhívnom Pestről, és az ő általa ajánlott énekesnőt.

Mindkét helyen sikeresen szerepelt, jó viszony alakult ki köztünk. Nem kért sokat a fellépésekért, de a hölgyet is szerepeltetnem kellett. Másik kérése az volt, hogy egy kis vacsorával kínáljam meg őket. Svéd Sándor elismert énekes volt, aki olvasta, biztos tudja, nemcsak a Budapest Operaház énekes, hanem a New York-i Metropolitan operaháznak is elismert fellépője volt, az ő kategóriájában a harmadik legjobb a világon.

Büszke voltam, hogy szerepeltethettem.

BAJAI VÁSÁR

Ugyanebben az évben, 1953-ban volt a Bajai Vásár is, ahol szintén én voltam a főrendező. Amikor ezt kezdtem el szervezni, tudtam, hogy nem lesz egyszerű feladat, mert a helyi kiskereskedő vállalat is hozzánk, a Megyei Kereskedelmi Irodához tartozott.

Ők előnybe szerettek volna részesülni, de én másképp vélekedtem a dologról, mert ez nem lett volna igazságos.

Sikeres rendezvény volt pechemre, nagyon sokan felfigyeltek rám akkor is, attól kezdve minden rendezvényt a megyében igyekeztek rám hárítani. A Kuti elvtársat megbízta a Megyei PB, a Megyei Tanács, a Belkereskedelmi miniszter, és még mások.

Mindenki megbízott akkor valamivel. De Kuti elvtársnak nem tudtak olyat mondani, amit ne vállalt volna el. Pedig otthon ezért nagyon sokat hallgattam.

Végül is igaza volt a felségemnek, de engem a munkám éltetett. Saját lelkületem szerint csináltam mindent, nem is engedtem, hogy beleszóljanak. De azt sem engedtem, hogy lekenyerezzenek. Ez így volt tisztességes, ugyanis sokan próbálkoztak.

Mondta is nekem a MESZÖV egyik vezetője, hogy szívesen adna nagyobb összeget, ha a szövetkezeti pavilonokat középre engedném.

– Ne tessék haragudni, de én ezt nem tehetem meg, nem

hagyhatom magam korrumpálni. Én a lelkiismeretem szerint teszem a dolgom, engem megbíztak, nem csapok be senkit. Megígérem, hogy az Önök pavilonjának is lesznek jó helyei, megtalálom a módját, hogy igazságosan tudjanak megjelenni a rendezvényen.

Ebben maradtunk, így mindenki megnyugodott.

Ezután magán kiskereskedők jelentek meg:

- Nem kaphatnánk jobb helyet?
- Ugye vicceltek fiúk? Nem fogok kivételt tenni senkivel!

Amikor kiosztottam a helyeket, máris kitört a vita. Bajaiak azt szerették volna, ha az összes jó helyet ők kapják meg, vagyis az egész főteret.

Nem akartak lemenni a szigetre, pedig ott sokkal nagyobb hely volt, még egy hidat is építettem a honvédséggel, mert a meglévő egy hidat kevésnek találtam ahhoz, hogy zökkenőmentesen tudjon a forgalom lebonyolódni.

Végül is a főtéren csupán három helyet kaptak, nagy örömmel csináltam ezt a rendezvényt, de kihozták a sodromból ezzel a viselkedéssel. Dühöngtek, felhívták az igazgatómat, ő pedig engem:

- Kuti elvtárs, utasítom, hogy a Kiskerneket az egész felső részt adja oda!
- Igazgató elvtárs ne tessék haragudni, de Ön most nem utasíthat engem, most a belkereskedelmi miniszter megbízását teljesítem. Ez azt jelenti, hogy a levél, amit kaptam, olyan jellegű, hogy kivettek az igazgató elvtárs hatásköre alól egy hónapra.

– Amikor majd visszamegyek, és az igazgató elvtárs nincs velem megelégedve, akkor megteszi a szükséges intézkedéseket, amiket jónak lát. Mivel engem bízott meg a miniszter és a megyei vezetőség, ezért én úgy csinálom, ahogy a lelkiismeretem szerint ez a legtökéletesebb, és legigazságosabb. Én ehhez ragaszkodom, és így is fogok cselekedni. Ne tessék haragudni.

– Majd jön maga vissza, és szembesül a következményekkel.

– Rendben igazgató elvtárs, majd megyek vissza, és meg fogom látni, mit döntött felőlem.

Baján a főtéren volt egy szálló, és annak egyik emeltén vettem ki szobát. Voltam én már annyira dörzsölt, hogy odaültem az ablak elé, ahonnan látszott az egész főtér és ott nézelődtem, gondolkodtam. Látom ám, hogy éjjél felé három teherautó érkezett be a sorok közé.

Gyorsan fogtam magam, felvettem a cipómet, és indultam lefelé.

Mondtam nekik:

– Fiúk, probléma van? Legyenek szívesek azokat visszarakni, és gyorsan elmenni innen! Nagyon jól tudják, hogy nem így egyeztünk meg.

Nem tehettek mást, fogták magukat és elmentek mind a három kocsival. Nem fogadtak ugyan a szívükbe, de így kellett tennem. Szóval nem voltak egyszerűek ezek a rendezvények sem.

ELSŐ SAJÁT ÜZLETEM

Édesanyám is szeretett volna már egy kis üzletben dolgozni, mert a piaci sátorban hosszú éveken keresztül nagyon sokat fázott. Amikor Pesten meglátogattam őt egy súlyos műtét után, nagyon el volt keseredve.

– Látod fiam, mire a körülmények jobbak lettek a család körül, neked és Karcsinak is jó állásotok van, Sárika férjhez ment, most kell nekem meghalnom!

– Édesanyám ne keseredjen el, nyugodjon meg a főorvos úr nagyon jó orvos. Meg fogja gyógyítani anyukát. Meg tetszik látni, mire hazaér, egy kis üzlet fogja várni, és ott anyuka lesz a tulajdonos. Megígérem!

Nagyot sóhajtott és hosszan nézett rám, talán eszébe jutott, hogy én már gyermekkoromban is komolyan tudtam segíteni neki. Így jobban bizakodott.

Újra egy megkönnyebbült, reményteli sóhajt hallatott, megfogadtam magamban, mindenképp meg lesz a kis üzlet anyukának, akármi történik is.

Az üzlet építése mellett természetesen dolgoztam is. Egyik nap munkából hazafelé együtt jöttem Szalai elvtárssal, a Megyei Kereskedelmi Osztály vezetőjével. Elmondtam neki, Karcsikám tudjál róla, hogy én édesanyámnak építetek egy kis üzletet, hogy ez erőt adjon neki a gyógyuláshoz.

– Hogy képzeled azt, hogy anyukájának üzletet csinál? Maga, aki az állami kereskedelmet irányító vállalat ismert szervezője, legalább kérdezett volna meg!

Úgy felháborodott, hogy majdnem nekem jött.
Azért, hogy megmutassa, mekkora hatalom van a kezében,
engem másnap a kereskedelmi irodából kirúgtak.

Neheztelem, hogy így bántak velem, mert szerettem ott
dolgozni, de hát amit megígértem édesanyámnak, azt én
mindenképp be akartam tartani. Nem ijedtem meg, félmunkát
sose végeztem, ezért elhatározásomhoz híven megnyitottam
Pista öcsémrel együtt 1953-ban édesanyám részére és nevére
a boltot a Dózsa György utcában.

Miután megszűnt a munkahelyem, ami nem volt betervezve,
magamnak is egy zöldség-gyümölcs üzletet nyitottam a
Kápolna utcában. Ezzel indítottam.

A zöldség-gyümölcs üzletemben, amelyet a feleségemmel
együtt nyitottunk meg, természetesen nekem kellett az árut
beszerezni, feleségem pedig addig árult az üzletben.

Hamarosan vettem fel egy tanulót, hogy segítsen a
feleségemnek. Az árubeszerzés úgy történt, hogy én minden
reggel 4-kor keltem, és rohantam, ahogy csak tudtam a piacra,
olyannyira, hogy még a szükségleteimet is elhanyagoltam,
nehogy lekéssek a nyitásról.

Mindig a legszebb, és legfrissebb árut akartam megvásárolni,
ehhez viszont nagyon korán kellett kiérem. Félttem, hogy
más viszi el előlem a szép árut, és akkor az én vevőimnek
nem marad. Mindig törekedtem arra, hogy az én üzletemben
legyen a legszebb áru.

Mivel akkor még nem volt más lehetőségem, egy négykerekű
kis kocsival jártam a piacra. Felpakoltam mindent, és úgy

húztam haza az üzletbe.

Az árut három részre osztottam, egyik részét kipakoltam az üzlet elé, a másikat az üzleten belül ládáknban helyzettem el, a harmadik részét pedig levittem a pincébe, hogy délutáni vevőimnek is friss árut tudjak biztosítani.

A reggeli beszerzéssel sietnem kellett, mire kinyitottunk, addigra a kínálatnak teljesnek kellett lennie. A reggeli idő hiányában elmaradt, mert jöttek a vevők folyamatosan, az ebédet is csak gyorsan, egymást felváltva tudtuk elfogyasztani.

Gondoltam majd este lesz mindenre idő, amit napközben elhanyagoltam. Azt hittem, hogy ez úgy megy, amit egész nap elhalasztok, azt majd este bepótlom.

Most már tudom, hogy ezt nem lett volna szabad, mert esténként órákat szenvedtem az udvari WC-n, de hiába.

A saját butaságom miatt az egészségem rovására cselekedtem, mert olyannyira elhanyagoltam magam, hogy orvoshoz kellett mennem, ahol kiderült, hogy aranyérműtétre lesz szükségem.

Ideges voltam, nem is a műtét miatt, hanem az járt a fejemben mi lesz addig a bolttal?

A Honvéd Kórházba mentem, de ott nem foglalkoztak velem, továbbküldtek az Izsáki úton lévő kórházba, ahol azonnal meg is műtöttek.

A műtéten azt hittem túl vagyok, de sajnos nem így történt. Még nagyobb fájdalmakat éltem át.

Azt mondtam magamban, ha ilyen fájdalommal kell élnem, akkor inkább meghalok.

Szerencsére volt egy nagyon kedves gyermekkori barátom, Dr. Domján Lali, akinek segítségét kértem, ő egy nagyon lelkiismeretes orvos.

Szegeden megbeszélte egy professzorral, hogy másnap fogadjon engem. Meg is kerestem a professzor urat, megvizsgált, s meglátta, hogy Kecskeméten hogyan műtöttek meg.

Üvölni kezdett:

– Ki volt az a barom, állat, sintér, rohadt disznó, aki ezt a műtétet végezte? Ezt a megoldást száz éve tilos csinálni! A professzor úr még ide nem illő szavakkal illette azt, aki engem összedarabolt, hiszen nem tett mást, csak a belet kihúzta, ezért voltak nekem elviselhetetlen fájdalmaim.

Szegeden hirtelen azt sem tudták, mit kezdjenek velem, végül is megkérdeztem a professzor urat, hogy még rendbe lehet-e hozni engem egyáltalán.

Ő azt felelte,:

– Nézze, én megműtöm, de megmondom őszintén, jól gondolja meg, mert vagy jobb lesz, vagy sokkal rosszabb.

Hála Istennek rendbe jöttem!

Az üzletem elég sikeres volt, csak egy kőkerítéssel körbevett kis picit üzletecske, de később majd vegyeskereskedés lett, majd felépítettem a még meglévő ügynökségi pénzemből a Kuti Butikot, ami Kecskemét első szép női-férfi divatáru üzlete lett.

Az üzlet mellett nagyon sok időt töltöttem a társadalmi munkáimmal is, és ez a két fajta munka teljesen elfogyasztotta az időmet, így a családomra alig maradt idő.

Bevallom nagyon szerettem dolgozni, én egy ilyen ember vagyok. Úgy hiszem ez azért nem olyan nagy bűn.

Egyszer nyílik az ajtó. Tóth Laci Bácsi volt, egy ismert kecskeméti ember, különösen a sakkozásáról volt híres. Amikor bejött, köszöntünk és mondotta:

– Kuti úr, arra kérem, hogy holnap reggel jöjjön be a városháza tanácstermébe.

– Jó, köszönöm, bemegyek.

Nem tudtam, miért kell menni, de természetesen mentem. A tanácsterem zsúfolva volt. Felálltak a Városi PB vezető tisztségviselői és mondták:

– Ma megalakítjuk a Hazafias Népfront Városi Bizottságát!

Az egyik szervező mondta, hogy bevonulnak a közgyűlési terembe az elvtársak, majd amikor kijönnek, akkor felolvassák a bizottsági tagok nevét.

Nem mondta senki, hogy Népfront tag leszek, de a felsorolás végén elhangzott a Kuti Béla név.

– Hoppá!

Gondoltam de nagy ember lettem így hirtelen. A kutya sem szólt róla, hogy ilyen nagyon dolgok lesznek itt.

Majd elhangzott, hogy az elnök Tóth Laci bácsi, a sakkmester, az elnökhelyettes pedig Kuti Béla.

Társadalmi munkáim során, sokszor vettem részt értekezleteken, ahol beszédeket is mondtam. A Népfrontnál, a KISOSZ-nál, a Városi Tanácsnál egyaránt. Volt amikor meghívott voltam, de volt, amikor én tartottam az elnökségi, akár bizottsági üléseket is.

Egyszer a Népfront elnökségi ülésén, mint a népfront alelnöke, tartottam a beszámolót.

A végén Halanda elvtárs magához hívott, átmentünk a közgyűlési terembe, és elkezdte mondani:

– Kuti elvtárs, maga nagyon nagyon értékes ember, már régen felfigyeltem magára, de most is meggyőződtem róla, hogy Önnek a pártunkban van a helye, mert nekünk ilyen emberre van szükségünk. A mai gyűlésén is maga egyedül több javaslatot tett, mint mi, szám szerint tizenegyet, ami azt bizonyítja, hogy Ön ért a szervezéshez, és nagyon jók a meglátásai.

– A Megyei Tanács Kereskedelmi Osztályának vezetőjeként szeretnénk látni, később a központban, majd a minisztériumokban folytatódna a munkája. Ahogy én látom, maga rövid időn belül, vagy azon kívül is, magas beosztásba juthatna. Ezért javaslom, hogy jöjjön át hozzánk és lépjen be.

Amikor ezeket elmondta, én ideges lettem, azt sem tudtam, mit válaszoljak, de végül a választ nem úszhattam meg:

– Halanda elvtárs, igazán kedves, örülök a bizalmának, de

ezt most nem fogadhatom el. Hogyha én ezt most elvállalom, akkor a saját üzletemet ott kellene hagynom.

– Erre az üzletre én több százezer forintos kölcsönt kértem ismerőseimtől, amit nekem megbeszélt időre vissza kell adni. Én szavamat adtam, és nem csaphatok be senkit, márpedig ha én vezető beosztásban fix fizetésből élek, nem tudom visszafizetni a kölcsönöket, elveszítem a barátaimat, ezért én nem tudok belépni.

Halanda elvtárs gondolkodott, és azt válaszolta:

– Kuti elvtárs, megértem, hogy ilyen gondja van, de továbbra is tartom az ajánlatot. Megvárom, míg rendezi az adósságát.

Egy kicsit megkönnyebbültem. Nem kellett további fenyegetésektől tartanom, úgy gondoltam, az idő sok mindent megoldhat. Teltek a hónapok, de azért nyugodt sosem voltam.

Egy napon találkoztam Halanda elvtárssal, aki megkérdezte, hogy haladnak a dolgaim? Azt hiszem nem is érdekelte a válaszom, mert tovább folytatta a mondókáját.

– Remélem Kuti elvtárs, nem akar átverni, mert nagyon megbánja?! Mi továbbra is számítunk magára, de ne akarjon becsapni bennünket, mert annak nem lesz jó vége!

– Nem-nem Halanda elvtárs. Nem csinállok én ilyet, de amíg mindent le nem rendezek, addig nem léphetek tovább.

– Jól van Kuti elvtárs, én bízom magában, és megvárjuk, míg jelentkezni fog.

Nagy gondban voltam, hogy mitévő legyek. Belépést a kommunista pártba sem a testem, sem pedig a lelkem nem kívánta. Sok mindent tettem, aminek a párt is

hasznát vehette, a jó tanácsokat, javaslatokat, mind megosztottam velük, eleget tettem meghívásaiknak, úgy gondoltam, elég nekem ebből ennyi. Nem akarok én többet a párt életéből. Nem tudom, hogy ez a döntés Jézus segítségével volt-e, de valószínű ismét segítséget kaptam, ugyanis kitört a forradalom.

A HÍRÖS HÉT ÉS A FORRADALOM

Ez a forradalom mindent megoldott, valamiért ennek így kellett lennie.

Lekerült a napirendről az én párttagsági meghívásom hálaistennek, nagy kő esett le a szívemről.

Még a forradalom kitörését megelőzően 1956 nyarán és őszén (szept. 30. – okt. 7. között) a Hírös Hét főszervezőjeként dolgoztam.

MEgkezdődtek az 1956-os Hírös Hét előkészületei

Ennek a vásárnak a célja az volt, hogy messze földön ismét felfigyeljenek Kecskemétre, a gyümölcs városára, az itt élő emberek szorgalmára, a homok meghódítására.

Ők termelték itt a hírös, ízletes barackot, a finom szőlőfajtákat, s ebből készült még finomabb borokat.

Kiállítási pavilon, háttérben a Cifra Palotával

Úgy próbáltam szervezni, hogy lehetőleg mindenki meg tudjon jelenni a rendezvényeken, és be tudja mutatni az ő büszkeségeit. Itt lehetett látni többek között:

- 200 -féle bor árusítását, kóstolását
- szőlészeti-borászati szakembernek találkozóját
- zöldség-gyümölcs kiállítást
- baromfi-galamb-méhészeti bemutatót
- mezőgazdasági gépkiállítást
- pásztorok felvonulása
- lovasok , csikósok bemutatóját
- kutyakiállítást és sólyom-vadászatot
- szüreti multságot, ökörsütést, ráadásul zenés-mókás szórakozást

Ilyen látványossággal próbáltuk elkápráztatni az IBUSZ vonatokkal ideérkező embereket, akik Budapestről, Szegedről, Dunántúlról, és Tiszántúlról jöttek megtekinteni

a rendezvényt.

Nem volt egyszerű feladat a Hírös Hét megszervezése, de én nagyon szerettem ezeket a kihívásokat. Borzasztóan élveztem, hogy részt vehettem a tervezésben és a szervezésben.

Mivel társadalmi munka keretén belül vállaltam, természetesen ennek sem volt pénz vonzata. Igen nagy elfoglaltságot jelentett számomra, mégis szívesen vállaltam. Felelősségteljes munka volt, hisz például a tűzoltóság is tőlem kérte az aláírást, én voltam a felelős.

A tűzkárokért, robbanásért, valamint a pavilonok károsodásáért nekem kellett felelnem.

A pavilonok felépítésének az anyagait, a hidak felépítéséhez a faanyagot, ami akkoriban nem volt egyszerű feladat, száznál több pavilon épült, amelyek közül jó néhány hosszú, több tornyos, emeletes volt.

A pavilonsorok, az Állami Áruház sarkát érintve a Rákóczi út mindkét oldalán helyezkedtek el.

Amikor már annyi pavilon volt, hogy nem fértek, továbbmentek a körútra befordulva a KTE pálya bejáratához, ahol a forgalmat nem akartuk akadályozni, ott hidat építtettem a honvédséggel.

Alig zárult le a nagy sikerű Hírös Hét, elérkeztünk az 1956-os forradalomhoz, amelynek eseményei igen jelentősek voltak az én életemben is.

Először is 1956 megmentett attól, hogy Halanda elvtársnak tett „ígéretet” be kelljen tartani. A további halogatás nagy veszéllyel járt volna. Kitérő válaszaimat nem fogadta

el. Ez azért is érdekes, mert biztos többen lettek volna, akik szívesen fogadták volna azokat a biztatásokat, amelyeket Halanda elvtárs felvázolt.

Azonnal megyei osztályvezető beosztást kaptam volna az első napon, majd országos vezetői pozíciókat, esetleg miniszteri állást is kilátásba helyezett, amelyeket be is váltottak volna nagy valószínűséggel.

Az egyedüli problémám az volt, hogy én mindent elvállaltam, ahol segíteni kellett, csak éppen párttag nem akartam lenni. Ezt a nagyon veszélyes szituációt 1956 megoldotta, szerencsére.

Még a Hírös Héttel kapcsolatban el kell mondanom, hogy amikor befejeződött, délután nagyon fáradtan a főtéren egy padon leültem, és érdekes érzés fogott el, mire rájöttem, hogy kár, hogy befejeződött, én szívesen csináltam volna tovább.

Előtte a vállalatokkal megbeszélve egy rendkívüli szép, nívós vásárt képzeltem el.

A vállalatok kéréseit is igyekeztem a cél érdekében megoldani, ezért nem csak helyek kiadására, a közüzemek segítségét biztosítottam, de én szereztem meg a deszka-gerenda rendbeli átvételét.

Több vagon deszkát-gerendát szereztem, biztosítottam a vállalatoknak akkor, amikor ha egy családnak kellett 2-3 szál deszka, a tanács illetékes osztálya írásbeli kiutalására vehették meg, természetesen pénzért.

A gondolataimban nagyon csodálkoztam, hogy hogyan sikerült ezeket a dolgokat megoldani, a deszka-gerenda anyaggal kapcsolatban, és arra gondoltam, hogy talán már sok sikeres munkám utáni tekintélyemnek köszönhetően adták ki ezt a sok faanyagot. Végül rájöttem, hogy ezt semmi körülmények között nem tudtam volna elintézni, mert nekik, a faipari vállalatoknak is felelni kellett az ilyen nagyarányú faanyag kiadásáért.

Bizony szépen rájöttem, hogy nem az én tekintélyem, hanem Jézus intézkedése teremtette meg ennek a lehetőségét.

Ezt már csak azért is gondoltam komolyan, mert már előtte több esetben örülhettem, hasonló jellegű segítségnek is, amit Jézustól kaptam.

1956 szakmailag is komoly kihívást jeltett. Ekkor már több éve működött az élelmiszerboltom. Voltak állandó vevőim, akiket nem hagyhattam cserben. Az akkori körülmények között, amit lehetett, meg kellett tennem még akkor is, ha a mellettem lévő házakban lövöldöztek.

Például szemben Sallai Misi bácsi házából lőttek ki, és ugyanoda lőttek be, ezért először félig lehúzott redőny mellett, a boltban árultam a legfontosabb élelmiszereket. Amikor már a bolt mellett is lövöldöztek, üzletemet be kellett zárnom. Nem vállalhattam, hogy szétverik, vagy felgyújtják, esetleg szétlőnek mindent bent a boltban.

Nem akartam cserben hagyni azokat a vevőimet, akiknek fontos élelmiszerre volt szükségük, és nem tudtak messzebbi boltokba menni, ezért a bolt elé kiskocsival kihúztam a

kenyeret, és ott árultam.

A pék hozta a kenyeret, de nem mert a bolt mellett megállni, a sűrű lövöldözés miatt, ezért a kaput kinyitottam, és az udvarban vettem át az árut, amikor az autó elment, kihúztam a kiskocsira felrakott árut, hogy mindenki lássa, aki arra járt vagy hallott róla, hogy nálam a bolt előtt lehet friss kenyeret venni.

Azért érdekes módon volt mozgás a városban. Akiknek valami fontos dolguk volt az utcán, ha a közelben lövésszorzatot hallottak, beálltak valamelyik kapu alá, ott megvárták a lövöldözés végét, és mentek tovább a dolgukra.

Egyszer jövök a Batthyányi utcán, édesanyámtól hazafelé, s a színház felé közeledve, talán a harmadik ház kapuja aljában egy férfit láttam puskával a kezében. Ránéztem, és nagyon meglepődtem, mert az én édes öcsémet, Lacit láttam ott behúzódva a kapu védelmében.

Integetett, hogy menjek-menjek, sürgetett, nem szólt, csak integetett nagyon erősen, hogy siessek már el innen! Annyira meglepődtem, ezután nem figyeltem sem a lövésekre, sem az emberekre, csak arra gondoltam, szegény Laci öcsém, élve élje meg a forradalom eredményes végét.

Este ezért imádkoztam!

A forradalmi eseményeknek az oroszok bevonulása vetett véget.

Számomra ez annyit jelentett, hogy folytatódott a minden napi kereskedelmi munka.

Tagja maradtam a Hazafias Népfrontnak, és folytattam a

társadalmi munkában végzett szervezői tevékenységemet is, mert úgy gondoltam, hogy ezt a politika alakulásától függetlenül csinálni kell az emberek érdekében.

CSALÁDOM

Ha már a Laci öcsémet felhoztam, akkor röviden szeretnék a családomon belül a testvéreimről is beszélni.

Testvéreimről röviden csak annyit, hogy Laci és István öcsém már nincs közöttünk, de a húgom, Károly és én még megvagyunk.

Sárika húgom fényképe

Mi öten voltunk testvérek, Sárika az egyetlen lánytestvérem, aki amikor édesanyám lebetegedett, lejött Kecskemétre és ő ápolta.

Mi fiúk pedig, akik nagyon teli voltunk munkával, csak pénzzel, élelmiszerrel járultunk hozzá édesanyám ápolásához és a húgom ellátáshoz. A másik öcsém,

Károly fűszerkereskedő volt, de több súlyos betegség után, most magatehetetlenül ül egy fotelben. Ő is nagyon rendes ember volt, szerette a családját, testvéreit, mint kereskedő a vevőit, és őt is szerették az emberek, de sajnos a betegséggel ő se tudott mit kezdeni.

Itt elmondhatom, hogy a felesége olyan nagylelkű, hogy

mindent megtesz, ami kis erejéből telik, hogy az öcsém könnyebben viselje a betegségét.

A Laci öcsém volt az egész családban, az öcséim között, és mindannyiunk között a legnagyobb ember.

– Hogy miért? Elmondom!

Volt egy felesége, Erzsike, Pötyikének hívtunk. Ez a kis asszonyka agyvérzést kapott. Szombati napon bevitte öcsém a kórházba, nem foglalkoztak vele. Hétfőn már késő volt. Hiába akartak vele bármit csinálni, már nem lehetett. Pötyike teljesen lebénult.

A kórházi kezelések után Laci hazavitte a feleségét, lefektette a mellette lévő ágyba, és ott ápolta, kilenc teljes évig.

Ott feküdt mellette mozdulatlanul, agya ép maradt, csak a fejét, azon belül is a szemét, arcát, és száját tudta mozgatni, lábait, kezzeit nem.

Laci öcsém kilenc teljes évig ápolta, mosdatta, etette, egyéb dolgait is elintézte, és vigyázott rá. Éjjel-nappal mellette volt. Én talán, aki nagyon-nagyon tisztelem az embereket, még én sem tudtam volna megtenni ezt a nagy dolgot, amit Laci öcsém megtett.

Kilenc év után aztán meghalt, egy őszi napon. Kivittük a temetőbe, eltemettük, és a pap elmondotta a szokásos búcsúztatást.

Ezt most a Pötyike temetésével mondom el, mert ez a gyermek felesége halála után talán két hónapra kiment a városon kívül

a kocsijával valami dolgot elintézni. Amint jött ki erről a kis útról a Dunaföldvári útra, egy autó nekiment a kocsijának, és egyből szétvágta Laci öcsém fejét.

Az autós volt-e a hibás, vagy a szerencsétlen öcsém volt még annyira elkeseredve, hogy nem figyelt kellően, de utána őt is eltemettük.

Az öcsém temetésekkor én valahogy nem éreztem, hogy ez a gyerek halála pillanatában is megkapta azt az együttérzést, amit meg kellett volna neki kapnia, meg aztán az is igaz, és a testvéreim bánatából is úgy éreztem, hogy el kell búcsúznunk tőle.

– Mindenki tudja, hogy Te mit csináltál. Hogy vigyáztál a feleségedre, hogy óvtad, és mindent megtettél egy ilyen beteg asszonyért, amit földi ember meg tud tenni.

Csak azt nem tudják, hogy Pötyike az utolsó héten, amikor már érezte, hogy vége lesz, egész héten könyörgött:

– Segíts rajtam kérlek, még egyszer segíts rajtam kérlek!
Egy hétig könyörgött, míg meghalt.

– Én nem tudom, Lacikám, hogy bírtad ki, hogy nem hasadt meg a szíved? Most engedd meg, hogy a testvéreid nevében én is elbúcsúzzak tőled! Most már pihenj meg, szeretett feleséged mellett a sírban.

Még csak annyit, hogy karácsony előtt mondtam:

– Lacikám! Gyere el karácsonykor hozzám. Ne legyél otthon

egymagadban. Nem lesz senki más, csak te, én és a testvéreid.

Mást nem hívunk, nem lesz zene, nem lesz semmi, csak egy kis beszélgetés, és vacsora, ne tépelődj otthon egymagad karácsonykor.

– Nem megyek, de szívesen megyek hozzád karácsony után, szívesen látlak, ha te is jössz hozzám, de én karácsonykor nem megyek. Én karácsony reggel kimegyek a sírhoz, és estig ott ülök.

És ez a fiú így is tett.

Aztán Pista öcsém, aki egymagában élt, és mikor nagyon beteg lett, műtéten esett át, de ez sajnos nem segített rajta, bár ő is nagyon-nagyon rendes ember volt.

A képen a négy testvér látható: Béla, László, Károly és István

Egy eseménnyel világítom meg az ő életét. Amikor édesanyám mellett dolgozott az üzletünkben, és édesanyám már beteg volt, a húgom ápolgatta, és egy vevője bement hozzá az üzletbe, egy idős asszony, aki panaszkodott neki, hogy nagyon beteg, egymagában él, és hiába megy, nem segítenek rajta az orvosok.

Öcsém bezárta a boltot és beszálltak a kocsijába, majd vitte Pestre a kórházba, ahol ismerős főorvosa volt, és mondta, ha tudnak segítsenek ezen az asszonyon. Úgy is történt, meggyógyult az asszonyka, és fel is ment érte az öcsém.

A TÁRSADALMI MUNKA

Mint társadalmi munkás, több tanácselnökkel is megismerkedtem, és nagyon tiszteltük is egymást.

Ki kell emelnem Mező Miskát, azért mert ő szinte Kecskemét városának a napszámosa volt, szinte egész életében a tanácsnál dolgozott, előbb, mint osztályvezető, aztán mint elnökhelyettes, majd elnök.

Tehát ő végigjárta azt a létrát, amit egy komoly elkötelezett embernek a közösség érdekében végig kell járnia.

Nagyon-nagyon tiszteltem és becsültem Reile Géza tanácselnököt is. Hosszú ideig volt Kecskeméten, és mondhatom őszintén és tiszta szívvel, hogy elnöksége alatt nagyon sokat fejlődött Kecskemét.

Azt hiszem, ő volt a 60-as évek legjobb tanácselnöke.

Ebben a városban 152 – nem elírás! – utcát köveztetett ki,

rövidebb-hosszabb utcákat. Ezt elnöksége közepén kb. 2 év alatt, 1962–63-ban oldotta meg, nagyon ügyesen, segítőkkel, szimpatizánsokkal. Ez annyira hihetetlen volt, ezért Mező Miskát felhívtam, egyezik-e az én feljegyzésemmel, hogy tényleg 152 utcát köveztetett ki? Azt mondja, bizony igaz, sőt egy párral többet is, de maradjon meg a te jegyzeted szerint a 152.

Még Reile Gézához kötődik, hogy amikor őt Kecskemétre helyezték, első útja volt a Hazafias Népfront elnökségénél tett látogatása.

Az irodánk akkor a Rákóczi úton volt. Reile Géza bejelentkezett, és az egész elnökség összejött. Fogadtuk az új tanácselnökünket.

Azzal kezdte, hogy:

– Mondják meg elvtársak, mi lenne a legszükségesebb tennivaló Kecskeméten?
Nekünk se kellett több, elkezdtuk mondani.

Én minden esetben vezérszónok voltam:

– Tanácselnök elvtárs! Először is sok-sok poros utcánk van. Jaj, de jó lenen azokat kiköveztetni!
Felírta, aztán mondtam tovább:

– Elnök elvtárs, aztán kellene Kecskemétnek egy uszoda, nincs folyónk és nincsen tavunk, se semmi, ami vizes dolog lenne. Úgy kellene ide egy uszoda, mint egy falat kenyér!
Felírta, aztán a többi elnökségi tag barátom is mondta a

magáét. Volt egy, azt hiszem Dr. Bíró Gábor nevű fogorvos, a Rákóczi úton volt a lakása és rendelője, aki mondott annyit, hogy az elnök alig tudta feljegyezni.

A többiek is hozzászóltak, de alig tudtak megszólalni, mert mi ketten az említett kollégámmal folyamatosan adtuk az ötleteket. Amikor az elnök befejezte az írást azt mondta:

– Köszönöm elvtársak, maguk igencsak ismerik a várost! Szeretnék ha szebb lenne, és eléggé sok a tennivaló. Tudják, hogy mibe kerülne ez? Több, mint 100 millió forintba!

Ránéztem, és gondolkoztam jaj, ha tudná a tanácselnök elvtárs, hogy ez mennyivel többre fog kerülni, akkor nem mondta volna ezt ki.

Persze többre is kerültek ezek a dolgok, sokszorosába, milliárdokba, de megoldotta!

Nehogy valaki félreértse, nem az én érdemem volt mindez, én csak felvettem.

Ő csinálta meg, és a legtöbb segítséget természetesen Mező Miska, mint elnökhelyettes tudta neki adni.

Egy csupa szív ember volt, nagyon szerettem, de nem csak egy-két embert, hanem egy várost szeretett volna boldoggá tenni, úgyhogy míg élek, Reile Géza nagyszerű ember marad. Voltak ám rajtam kívül is olyan tanácsstagok, akik sokat tudtak tenni a város érdekében.

Az egyik, akit szintén tiszteltem, bár közelebbi kapcsolatban, barátságban nem voltam vele, Benkó Zoltán volt. Ő a vízművek igazgatója, és nagy harcos ember volt.

A harcosága kellett ahhoz, hogy a Pénzügyi Osztály vezetője,

aki nagyon prüszkölt rá, mert mindig pénzt kért a Benkó, megadja a szükséges támogatást neki.

Így megcsinálta azt a tórendszerzet, amire azért volt szükség, mert a Széchenyi Város és a Petőfi Város esővíz-elvezetése igen nagy gond volt, az egész városon keresztül , vagy teljesen körbe-körbe sok plusz kilométerre lehetett volna a Tisza felé vezetni.

Ezért gondolt egy nagyot, és megcsinálta ezt a tórendszert, ami kecskeméti viszonylatban fantasztikus eredmény volt és nagyon kellett a városnak.

Jó gondolat volt az is, hogy nem vitette el teherautókkal a város szélén azt a sok-sok kitermelt földet, hanem egy dombot csinált belőle.

Ez lett a legmagasabb kiemelkedő pontja a városnak. Voltak ilyen tanácsstagok, ha nem is sokan.

Azon kívül, már említettem, Nagymarosi Kálmán tanácselnököt is nagyon szerettem.

Olyan intelligens, rendes ember volt, hogy kevés párja volt az országban.

Tanácsstagi munkám során sokszor találkoztam Reile Gézával, akiről már szóltam, mi kölcsönösen tiszteltük egymást, lehet hogy a hasonló gondolkozásunk miatt. Amikor Kecskeméten, a Széchenyi Városban egy sor lakás átadására került sor, nagyon sokan jelentkeztek rá. Többek között én is.

Családommal 20 éve a Jókai u. 28. szám alatti felújításra

elégé rászoruló, romos lakásban laktam. Egy napon a tanácselnök üzent:

– Menjek be a tanácsterembe a többi jelentkezővel együtt, és válasszak egy lakást.

Nagyon örültem, hogy végre normális otthonunk lesz. Örömöm nem tartott sokáig, közölték velem, hogy én a lakást nem kaphatom meg, mert maszek vagyok. Rajtam kívül mindenkinek kiutalták a lakást, csak nekem nem.

Hozzájutott öreg-fiatal, szegény-gazdag, csak én nem. Gondoltam is magamban, annyi társadalmi munkát aligha végzett valaki, mint én, ma úgy látszik ezt sem méltányolták. Egy bűnöm volt, az, hogy maszek voltam.

Nagy bűn lehetett, hiszen segítséget erre senkitől nem kaptam, nem is kértem. Senkinek nem ártottam, mindenhol ellen szolgáltatás nélkül segítettem a társadalmi munkában, akkor miért van ez így? Nem tudtam kihez fordulhatnék.

Könyörögni nem akartam, úgy döntöttem bemegyek a Kisoszbba, és megkérdeztem:

– Azon kívül, hogy nekem üzletem van, kinek és mit ártottam, hogy nem juthattam lakáshoz?

Ott találkoztam Zalaföldi Jánossal, a KISOSZ Országos Központjának főosztályvezetőjével, ő segített nekem. Elmentünk az OTP vezérigazgatójához, akit Zalaföldi tájékoztatott arról, hogy nekem valahogyan segíteniük kellene, hisz én nagyon sokat tettem a városért.

Többek között elmondta:

- Tudniuk kell, hogy ez a Kuti Béla a Hazafias Népfront egyik helyi vezetője és a Kecskeméti Városi Tanács tagja.
- A Tanács Kereskedelmi, Ipari és Mezőgazdasági bizottságának sokat dolgozó tagja, Bács-Kiskun Megyei KISOSZ Szervezetének elnöke, az Országos KISOSZ alelnöke, ezeket a megbízásokat a munkája mellett végzi, idejét nem kímélve.
- Az ország bármely pontjára kell utaznia, azért, hogy segíteni tudjon az országban működő kiskereskedőknek.
- A munkája mellett társadalmi munkával töltötte idejét, ő már régen tudott volna magának saját lakást venni.
- Nem beszélve arról, hogy miután az elvállalt munkái miatt üzletében alkalmazni kellett valakit, azt is ő fizette, és ha még ezt a pénzt is hozzáadná, akkor már luxuslakást is vehetett volna.
- És még sorolhatnék sok egyebet, ez az ember 20 éve, ahol kívül-belül gerendákkal van aládúcolva a ház, hogy be ne omoljon, ott lakik, ennél sokkal jobb körülmények között élők megkapták a lakást.

Zalaföldi elmondta, hogy a Béke Szállóban tartott kongresszuson olyan érdekes és fontos felszólalásom volt, hogy a miniszter lejött a pódiumról, gratulálni Kuti Bélának, és kérte, hogy a szöveget juttassam el az íróasztalára reggelre. Ezt hallva a német és lengyel küldöttségek következő nap leutaztak Kecskemétre, tisztelgő látogatásra Kuti Bélához.

- Ennek az embernek olyan felszólalásai vannak, hogy a miniszter mindig az íróasztalára kérte az elmondott és vitatott témáit. Így próbálta meggyőzni az

OTP vezérigazgatóját Zalaföldi barátom, nemhiába!

Másnap reggel értesítettek az OTP budapesti központjából, hogy menjek be a papírokért, majd az építésügyi minisztériumba, ahol a miniszter közölte, hogy kiutalták a lakásengedélyemet.

Amikor ezt itt Kecskeméten megtudták, csodálkoztak, és hogy korigáljanak egy kicsit, egy beteg cipésznek is adtak egy földszinti lakást, hozzá egy világosabb kamrát is, amit műhelynek tudott berendezni.

Láthatják, nem volt egyszerű az életem akkor sem, s nem ment minden olyan könnyen, ahogy azt irigy emberek beszélnek.

A Megyei Tanács Kereskedelmi Osztályának vezetője mindent megtett annak érdekében, hogy a boltomat bezárassa, a nyakamra küldte a Kőjált, havonta küldött ellenőröket, próbálkozott, hogy hogyan tudna tönkretenni.

Bevonta ebbe az építési osztályt is, magyarázva, hogy nem jó helyen van az üzlet, fél méterrel kijebb van, mint a régi városrendezési terv.

És még sok mindent kitalált, azért, hogy tönkre tegye az üzletet.

Egy darabig tűrtém, de én sem voltam vasból, elmentem Mező Mihály elnökhelyetteshez, és megkérdeztem, mondják meg, miért kell nekem ezt mind eltűrni.

Mező Miska azt válaszolta, hogy ne idegeskedjek!

– Tudd meg, ha nem volna Kuti Béla, ki kellene találni!

– Most menj haza, ne foglalkozz semmivel, tedd a dolgod,

úgy mit eddig, nem lesz semmi gond!
Nekem sem volt jobb ötletem, folytattam tovább a munkát,
mégis van, aki segít és emberséges.

A Béke Szálló különtermében tartott KISOSZ kongresszuson
megint előálltam egy javaslattal, mondanivalóm a következő
volt:

A KISOSZ országos elnöksége: Gerle Imre elnök, Nyéki Rudolf elnökhelyettes, Kovács Pál alelnök,
olimpiai és világbajnok kardvívó, Kuti Béla alelnök, a KISOSZ Bács megyei és kecskeméti elnöke

- Tisztelet közgyűlés és miniszter elvtárs!
- Lenne egy kérdésem:
 - Miért nem lehet külföldiektől, vendéglősöknek, kereskedőknek és iparosoknak valutát elfogadni fizetőeszközként?
 - Miért csak forinttal tudnak vásárolni? Hogyha itthon elfogadnák a valutát, annak mondjuk 80%-át 3 napon belül bankba tennék, 20%-al saját maguk rendelkeznének, akkor az országban maradhatna ez az összeg, különben a nepperek szerzik meg, a külföldiektől a valutát.

Tulajdonképpen csak egy rendeleten múlna.

– Miért nem vezetik be? Hiszen ez az ország érdekeit szolgálná.

Akkoriban ha valaki ilyen ötlettel mert előhozakodni, nem nézték jó szemmel.

De végül is bajom nem származott belőle. Előbb-utóbb az ötleteim megvalósultak.

Legfeljebb nem lett nagy dobra verve, hogy kitől jöttek, származtak, hanem inkább az volt a lényeg, hogy mindenkinek a hasznára legyenek.

Társadalmi- és tanácsstagi munkámat tovább folytattam.

Városházi tanácsülés minden hónapban volt, és ezeknek a gyűléseknek mindig aktív résztvevője voltam. Nem is mindig örültek a megnyilvánulásomnak. Soha nem a lényegtelen dolgokról beszéltem, nekem nem az volt a fontos, ha egy utcában kiégett az égő, hanem mindig a lényeges dolgokhoz szóltam hozzá.

Persze a tanácsstagok között voltak ügyvédek, bírók, orvosok, vállaltvezetők, ezért meggondolandó volt, hogy az ember mikor mit is beszél.

Egyik alkalommal Gombos elvtárs beszédet tartott:

– Kedves elvtársak! Fontos bejelentésem van. Örömmel mondhatom el, hogy Kecskeméten sikerült megoldani a munkanélküliséget. Mit szólnak ehhez?

Mivel izgága ember voltam, nem bírtam ki szó nélkül.

– Gombos elvtárs, ez tényleg örömhír lenne, ha igaz lenne!
Ezzel szemben, amikor én jöttem a tanácsülésre, itt hármas-
négyes sorokban álltak a munkanélküliek.
Valószínű, nem jókedvükben álltak ott, munkára várva!

Képzeltetik, ezért a mondatért én mit kaptam.

Gombos elvtárs felugrott, és fenyegetve rázta az öklét:

– Kuti elvtárs, adok én magának. Hogy képzeli, hogy nekem
ilyet mer mondani?
Rajtam kívül a többi ember lesütötte a szemét, fel sem mert
nézni Gombos elvtárs dühöngése alatt.

A teremben elég hosszú csend uralkodott, következő
napirendnél szintén feltették a kérdést, hogy van-e
hozzászólása valakinek. Természetesen megint Kuti Béla
tette fel a kezét:

– Ami engem érdekelt, és ami ide tartozott, kereskedelmi-
ipari- mezőgazdasági téma, ezekhez én legtöbbször
hozzászóltam.

A tanácstagok nagyot néztek, hogy hogy merek én
megszólalni.

Azért belülről állandó feszültséget éreztem, és hazafelé
menet elgondolkoztam, jó ötlet volt-e szembekerülni a párt
első titkárával. Végül is nagy hatalom volt a kezében, tudott
volna nekem kelletlenségeket okozni, de nem tette.

Legalábbis velem nem.

Egy napon a Népfront irodában láttuk a bolgár nagykövetet, Gombos elvtárs is jelen volt, beszélgetni kezdtünk:

- Kuti elvtárs, tudja, mi lesz a holnapi feladata?
- Bevonatom az iparendélyét annak a sok kofának a piacon!
- Tudja mennyit keresnek ezek a dinnyén?
- Gombos elvtárs kérem!
- Én megértem, hogy ezen tetszik tűnődni, de tessék már belegondolni, hogy ez a jövedelem csak a nyári időszakra van nekik biztosítva. Ha télen-nyáron járna a piacra, látná a különbséget! Mikor mit és mennyiért tudnak árulni. Nyáron, igaz, egy kicsit több pénzt keresnek, télen ezzel a lehetőséggel nem tudnak élni, télen csak annyit tudnak keresni, hogy a nyári jövedelemből kiegészítve tudnak megélni.

Gombos erre azt mondta, hogy rendben van, tényleg most többet kereshetnek gyümölcsön és zöldségen, mert most van a szezonja. Belátta, hogy nekem volt igazam. Rám nézett és így szólt:

- Kuti elvtárs, én bármennyire is haragszom magára, a felszólalásai miatt, de tulajdonképpen igaza van. Meggyőzőtt, mégsem vonatom be az engedélyüket!

Ekkor rájöttem, hogy Gombos elvtárs nem rossz ember, talán az sértette az önérzetét, hogy megcáfoltam a szavait. Csak nekem nem kellett volna megszólalni, mert soha nem tűrtem az igazságtalanságot.

Napi kereskedői tennivalóm mellett továbbra is vállaltam a társadalmi munkát, ha felkértek rá. Főleg segítő szándékkal, mert nem felejtettem el, én is

gyerekkoromtól szegénységben éltem.

Csak ilyen ember tudja megérteni azt, mit jelent egyszerű emberként élni, ezért minden olyan társadalmi munkát elvállaltam, amivel úgy éreztem, hogy segíteni tudok a családoknak, közösségeknek, kereskedőknek és termelőknek.

A VÁROSHÁZI BÁL

Az egyik népfrontos kollégám felvetette, hogy kellene rendeznünk egy bált. Felcsillant a szemem, igaza van, Népfrontosok vagyunk, vagy mi a fene!

Már mentem is a Városházára, és megkerestem Nagymarosi Kálmán tanácselnököt. Elnök elvtárs, szeretnék egy nagyon szép és nivós Népfront bált rendezni, itt a városházán, mert itt vannak nagy termek, és lehetőségek. Megkértem az elnök elvtársat, hogy megtenné-e, hogy a szervezés idejére, kb. egy hónapra az irodájából a folyosó hátsó részében levő irodába helyezné át az íróasztalát, mert ez a helység is kellene a rendezvényhez.

Felmentem Pestre és a Kínai Követségtől kértem egy kínai zenekart, egyetemi hallgatókból, vagy bárkikből, aki vállalkozik rá, mert egy pekingi teaházat szeretnék többek közt berendezni, és ahhoz kellene egy kínai zenekar.

Elmentem a Kecskeméti Szovjet Katonai Parancsnokságra, tájékoztattam őket, hogy milyen bált szervezek, és számítunk a részvételükre is, három egybefüggő termet biztosítok a

Volga-szalon részére.

Elkezdtem a szervezést, megkértem Szászfai Gyuri barátomat, a színház berendezőinek vezetőjét, hogy csináljon már az egyik terem bejárata fölé egy szép Moulin Rouge-hoz csatlakozó forgókereket, aminek a forgólapátját szeretném ha az ő ízlése szerint vörös égőkkel díszítené.

Utána elmentem az ismert elvtársakhoz, politikusokhoz, vállalatvezetőkhez, közismert emberekhez, és meghívtam őket a rendezőbizottság tagjainak. Utána teljes ütemben csináltam a szervezést, kértem Mező Mihály elnökhelyettest, hogy a följárat mindkét oldalán, egy-egy ruhatárt szervezzen meg.

Mező Mihály azt mondta:

- Elég lesz egy is, ne légy már ilyen nagyzó!ó!
- Jó, rendben, ha így látod jónak! Legyen egy!

Más kérdés, hogy hármat csináltunk, s az is kevés volt.

Akkor a szervezést tovább folytatva színészeket is kértem fel, zenekarokat hívtam meg, vendéglőkkel beszéltem meg a magyar csárdáknak a berendezését, ottani ital- esetleg ételkülönlegességeket kértem.

Közben beszéltem arról is, ha kérik adjanak segítséget a kínaiak a pekingi kacsa és túrós szirnyák és eredeti kínai ételek elkészítéséhez.

Megkértem a Megyei Munkásörség fúvószenekarát, hogy lent a földszinten a bejáratnál zenével fogadják a bálra érkezőket.

Megkértem még a Helvéciai Állami Gazdaságot is, hogy egy külön teremben helvéciai borkóstolót rendezzenek be, és ilyen igényekkel még több céget is felkerestem.

A Katona József Gimnázium igazgatóját megkértem, hogy a tanulói a tanórák után dekorálják végig a körfolyosót, különböző díszítőelemekkel, lampionokkal. Ezt meg is csinálták, egy hétig dekorálták.

A nyitás este 19 órakor volt, meghívók szerint, de már 6 órakor tömegek gyülekeztek a bejárati ajtó előtt. Nagyon sokan akartak bejutni, és be is jutottak, mert ingyen lehetett bejönni, csak ha fogyasztottak, akkor kellett fizetni.

Az alagsorban levő éttermet is egy vendéglátónak adtam bérbe, hogy csináljanak kis színpadot, és hozzanak zenekart, és az ellátásról is gondoskodjon.

A megbeszélte időpontban megnyílt a bál, ahol már az említett szervezés hatására tömegek özönlöttek el az épületet. Nagy sikere volt a Moulin Rouge teremnek is, ahol Medgyessy Mária és Csajányi György énekeltek francia dalokat franciául és magyarul is.

A pekingi teaházban kiraktuk a székeket. Párnákra ülhetek a vendégek, hogy kínai jellege legyen a teremnek, kínai zene és ételek mellett.

A Volga-szalomban szovjet balalajka zenekar játszott, és szovjet művészek adtak műsort.

A negyedik nagy teremben Betyár Csárda volt, ahol Táborossy Gyula adta a műsort, nagyon nagy sikerrel.

Egész éjjel sétálgattak le-fel a folyosókon, ahol tudtak,

fogyasztottak az emberek, mindenki nagyon jól érezte magát. Megérdemelték, hogy hozzájussanak ilyen lehetőségekhez.

ÜZLETI TEVÉKENYSÉGEM

1954-ben, mivel megszűnt az állásom nyitottam egy zöldség boltot a Kápolna utcában, ahogy erről már említést tettem. A 70-es években áttértem divatárura majd 82-ben megépítettem a mindenki által ismert Kuti Butikot.

A Kuti Butik az 1970-es években

Betegségek és a korom miatt 89-ben átadtam a lányomnak, aki feleségemmel közösen vezette tovább.

Sajnos a válság miatt ma már nem üzemel.

